

MOMENTUM

21088

VM *Journal*

**FIRST
TECH
CHALLENGE**
ROMANIA

ORGANIZATOR

NAȚIE
PRIN EDUCATIE

PARTENER FONDATOR

 BRD
GROUPE SOCIÉTÉ GÉNÉRALE

Bună, eu sunt Maria-Magdalena Andrei (dar toată lumea îmi spune Magda), autoarea acestui jurnal. Aici poți să găsești cele mai importante momente din viața echipei Momentum. Înainte de a începe, cred că ar fi cel mai potrivit să facem cunoștință cu membrii principali, despre care vei tot citi de-a lungul paginilor.

Acum urmează să le punem fiecăruia câteva întrebări: despre ei înșiși, pasiuni și – favorita mea – o să îi rog pe fiecare să se identifice într-un personaj. Fie el din filme, din cărți, din seriale, din jocuri sau desene animate – important este să se asemene.

Să începem

Eu: Hey, hey! Poți să-mi spui cum te cheamă? Și care este rolul tău în echipă?

Bianca: Bună! Sunt Bianca Jercan. Sunt o elevă de clasa a 10-a care, peste noapte, s-a trezit în postura de lider.

Eu: Okk, un statut important! Poți să-mi spui mai multe despre ce înseamnă?

Bianca: Nu este deloc ușor, iar rolul acesta cere o maturitate pe care încerc constant să o păstrez. Însă, dacă ajungi să mă cunoști cu adevărat, vei vedea că adevărata Bianca este cea care râde, glumește, spune prostii și se joacă. Când râd și glumesc, atunci știu sigur că sunt acolo unde trebuie. Locul acesta l-am descoperit aici, la robotică, alături de noii mei prieteni, care, apropo, sunt minunați! *(face cu ochiul)*

Eu (râzând): Aww, mulțumim!! Bine, acum, aș vrea te rog să te gândești la o trăsătură de-a ta care te reprezintă cel mai mult și să o împărtășești cu mine – cu noi.

Bianca: Mă arunc în orice provocare fără să stau prea mult pe gânduri. Până acum, a funcționat de minune pentru mine. Dar să nu crezi că fac asta pentru că iubesc puterea – deși, recunosc, nici asta nu-mi displace. Adevărul este că ador să am responsabilități mari. *(ridică din umeri)* Mi se pare că mă definesc și mă provoacă să fiu mai bună.

Eu (prefăcându-mă că șoptesc către o cameră invizibilă): Pot să confirm! *(râdem amândouă)* Ok, ok, mai am doar o întrebare pentru tine: cu ce personaj te-ai asemui?

Bianca: Eu, personal, cu umila mea părere, mă identific cu JJ din *Outer Banks*. Pe lângă faptul că suntem amândoi blonzi, JJ are acea combinație de iresponsabilitate și loialitate care mă descrie perfect. Când e cu prietenii, face totul să pară o aventură, dar atunci când este vorba de treburi serioase, acesta face orice să își ajute prietenii. Eu sunt la fel – poate nu așa nesăbuită ca el, pentru că, atunci când vine vorba de echipa mea, mă asigur întotdeauna că iau decizii bine gândite. *(scoate telefonul și caută poze)* Uite, despre el vorbesc.

Eu: Ohhh! Da, îl știu, îl știu. O să pun pozele sub, ca să vadă și ceilalți.

Bianca: Bun, bun. Păi... Cam asta sunt eu, pe scurt: o combinație de copilărie, responsabilitate și loialitate, toate într-o singură persoană.

Eu: Mă bucur să te cunoaștem – și eu, și cititorii jurnalului – ne mai vedem de-a lungul poveștii.

Eu: Bună ziua, bună ziua! Pe cine avem noi aici?

Mișu: Bună ziua! Sunt Mihai Vilcu, însă toată lumea-mi spune Mișu. Sunt liderul departamentului de programare și mâna dreaptă a Biancăi.

Eu: Bun, zic să trecem direct la întrebarea cea mai importantă: care este o pasiune sau un lucru care te reprezintă și ai vrea să îl împărtășești cu noi?

Mișu: Muzica. Absolut, 100% și fără îndoială, muzica. Ceea ce iubesc la aceasta este puterea ei de a ne uni; cred că poate fi considerată un limbaj internațional. Este fascinant cum se poate exprima într-un număr infinit de moduri, de idei, de versuri.

Eu: Ai vreun artist favorit? De ce?

Mișu: Kanye West. Ai auzit de el. Nu ai cum să nu fi auzit de el. Este o figură notorie în industria muzicală, iar piesele lui sunt cunoscute, chiar dacă uneori le-ai auzit și nu știai că sunt ale lui. Este un artist remarcabil, cu un stil distinctiv. Personal, apreciez muzica indiferent de originea ei, deși recunosc că există genuri pe care le consider greu de ascultat – de fapt, o mare parte din ele. Totuși, am o afinitate specială pentru muzica veche, creată de artiști care acum nu mai produc la fel de mult sau chiar deloc. Kanye este un exemplu perfect, cu albumele sale excepționale, în special primele patru. El a redefinit muzica rap, făcând-o accesibilă și relaționabilă pentru toți. Un alt artist care îmi place este MF DOOM, a cărui stil este foarte diferit prin modul în care își scrie versurile.

Eu: Wow, avem aici un fan! (râdem) Ok, dar trebuie să spun, ai dreptate în ceea ce zici și te înțeleg perfect. Totuși, ai un artist cu care te-ai identifica?

Mișu: Dacă ar fi să mă identific cu unul dintre artiștii mei preferați, l-aș alege chiar pe MF DOOM. Personalitatea sa, modul în care își construiește versurile și felul în care acestea rezonază cu mine mă fac să-l simt apropiat.

Eu: Poți să explici puțin numele? Sunt confuză, sincer.

Mișu: Sigur, nicio problemă. MF DOOM, când și-a început cariera, și-a ales numele DOOM ca o abreviere de la Dumile, numele său, iar cineva i-a zis despre personajul Dr. Doom din benzile desenate. De atunci, la începutul carierei sale, el a luat personajul lui Dr. Von Doom. Deci, aș putea să-l aleg pe Dr. Doom.

Eu: Ahhh! O întreagă poveste în spatele unui simplu nume – îmi place. Poți să-mi arăți cine este Dr. Doom? După te las, promit!

Mișu: Da, stai să gălesc. (caută în telefon) Așa, uite:

Eu: Ohh, îmi place umorul lui! Oricum, multumesc pentru timpul acordat!

Mișu: Cu drag, cu drag.

~~~~~

Eu: Salut! Prezinta-te, te rog.

Ionuț: Bună! Eu sunt Ionuț Gavrilă – liderul departamentului de 3D.

Eu: Bun, bun – poți să te gândești la câteva puncte forte de-ale tale și să mi le spui?

Ionuț: Unul dintre punctele mele forte este rațiunea de care dau dovadă în diverse situații, ceea ce mă ajută să iau decizii bine gândite. Mă consider o persoană calmă și care nu se teme să ia inițiativa și să încerce lucruri noi. M-am alăturat clubului de robotică chiar din acest motiv, cu gândul că nu am nimic de pierdut, doar de câștigat, chiar dacă nu eram foarte sigur. Sunt deschis la provocări și entuziasmat să învăț alături de o echipă dedicată.

Eu: Trebuie să recunosc, curajul de a fi deschis experiențelor noi este de admirat. Spune-mi despre o pasiune sau două de-ale tale.

Ionuț: O pasiune recent descoperită, datorită inițierii clubului de robotică, este proiectarea 3D. Mă motivează infinitatea de posibilități pe care acest domeniu le oferă, capacitatea de a crea orice îți imaginezi, oricum îți dorești. Faptul că pot combina creativitatea cu tehnologia mă intrigă și mă provoacă să învăț mereu lucruri noi. În plus, mă văd în viitor construindu-mi o carieră în domeniul automatizării, rețelisticii sau designului 3D. (pauză scurtă în care se gândește)

Sunt, de asemenea, un adept al unui stil de viață activ. Practic karate, o pasiune care mă definește atât pe plan fizic, cât și spiritual, fiind bazată pe principii fundamentale care m-au făcut o persoană mai calmă și mai disciplinată. În timpul liber, îmi place să joc baschet, volei și alte sporturi, ceea ce îmi oferă un echilibru între activitățile fizice și cele intelectuale.

Eu: Karate? Hmm... da, ți se potrivește perfect sportul. Din câte știu, necesită multă răbdare – tot respectul pentru disciplină! Acum, întrebarea finală – și cea mai importantă: care e personajul care te reprezintă cel mai bine?

Ionuț: Pot spune că mă identific cu Musashi din manga Vagabond. Este un caracter dezinvolt și destul de impulsiv, însă ajunge să și pecetluiască soarta în urma bătăliilor sale, reflectând asupra principiilor cruciale ale vieții și fericirii de-a lungul aventurii sale. Mă regăsesc în povestea lui chiar din acest motiv.

Eu: Ummm... N-am nici cea mai vagă idee despre cine vorbești... (Ionuț ridică mâna și-mi face semn să aștept până găsește poze)

Ionuț: This masterpiece!

Eu: Oh. Tot nu știu cine este, dar arată mișto rău – cred că o să citesc banda desenată, m-ai făcut curioasă.

Ionuț: E foarte bună, o recomand!!

Eu: Ok, păi, mulțumesc pentru răbdare și ne mai vedem în jurnal.

~~~~~

Eu: Salutări! Cu cine stăm de vorbă acum?

Hagiu: Salut! Sunt Andrei Hagiu, liderul departamentului de construcție.

Eu: Atunci, domnule constructor, am câteva întrebări pentru tine.

Hagiu: Iar eu sper să am răspunsurile de care ai nevoie.

Eu (râzând): Și eu, și eu sper! Bun, prima întrebare: care e cea mai mare pasiune a ta?

Hagiu: Una dintre pasiunile mele cele mai mari este proiectarea. Îmi place să îmi imaginez mecanisme complexe, concepte tehnice care par să depășească limitele a ceea ce este posibil. Deși aceste idei sunt, de cele mai multe ori, mult prea complicate pentru a fi realizate în forma lor inițială, procesul de a le gândi și de a le da o formă concretă îmi aduce o satisfacție deosebită.

Eu: Care ai spune că este un element esențial pentru a face asta – de a aduce la viață ideile din mintea ta, de a le face realitate?

Hagiu: Un pas important în această pasiune este schițarea acestor mașinării. Prin desen și detaliere, reușesc să simplific conceptele și să le aduc la un nivel mai realist, mai aproape de ceea ce ar putea fi realizabil în practică.

Eu: Am înțeles. Sună foarte interesant!

Hagiu: Pentru mine este.

Eu: Altă întrebare și am terminat. Cu ce personaj te identifici?

Hagiu: Cu Viktor din Arcane. La fel ca mine, Viktor este pasionat de crearea și perfecționarea mecanismelor complexe. Împărtășim aceeași determinare de a ne imagina soluții inovatoare și de a încerca să transformăm imposibilul în realitate. Viktor reușește adesea să-și ducă la bun sfârșit proiectele, chiar dacă implică sacrificii și eforturi uriașe – acest lucru fiind una din diferențele dintre noi doi; eu nu prea am cum să fac imposibilul posibil în realitate, nu ca în desene. Acest lucru mă inspiră profund totuși, deoarece reflectă dorința mea de a-mi depăși propriile limite și de a găsi căi prin care să dau viață ideilor mele, indiferent cât de ambițioase ar fi.

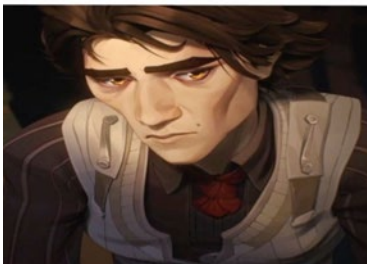
Eu: Omg, tocmai am terminat Arcane acum câteva zile! Tu și Viktor vă asemenați mult; deși sper să nu plănuiești să distrugi o întreagă societate pentru idealurile tale...

Hagiu (râzând): Nu, nu, doamne, nu! Acolo încep diferențele dintre noi.

Eu (prefăcându-mă ușurată): Oh, ce veste bună!

(Pentru necunoscători, el este Viktor:

**me looking at the first
question on the math test**

**My reaction to that
information**

Eu: Heeyyyy! Dacă nu e Dorianul meu favorit!!

Darian (dând ochii peste cap): Magda... de câte ori să-ți zic că numele meu e Darian?!

Eu: Păi și ce satisfacție aș mai avea eu, fără să te enervez așa, puțin? (*rânjesc la el*)

(*Oftează și se preface că urmează să se ridice și să iasă.*)

Eu: Ok, ok!! Darian. Îmi pare rău.

Darian: Mulțumesc! :)

Eu (glumind): Nicio problemă, se va mai repeta.

Darian: Ba- !

Eu (întrerupându-l): Hai, gata, să fim serioși pentru câteva momente. Deci, tu ești Darian, liderul departamentului de jurnal tehnic. Povestește-mi câte ceva despre o pasiune de-a ta.

Darian: Păăăi... Găsesc o satisfacție în a putea desena și schița. Începând de la vârste mici cu figurine stickmen care se băteau cu săbii în dueluri epice, am ajuns să îmi exprim emoțiile prin grafitul lăsat pe hârtie și să dau viață imaginației mele vizuale. Mi se pare aproape extraterestru ca cineva să se uite la artă și mai ales la desen și să nu aprecieze pasiunea gravată în detalii sau emoția redată prin simplitate ori chiar pur și simplu esteticul superficial oferit de un desen. Prin reprezentarea grafică îți pot direcționa energia în creație și nu în distrugere pentru a oferi o altă perspectivă ce, la rândul ei, poate emoționa și motiva o persoană să creeze și ea.

Eu: Spune-o mai tare, și pentru cei din ultimele rânduri!! Sunt total de acord.

Darian: Normal, eu am mereu dreptate, duh.

Eu: Hai să nu ne întrecem cu măsura. Acum spune-ne în ce personaj te regăsești, te rog.

Darian: Pot spune că mă identific foarte mult într-un personaj atipic pentru universul în care este scris și ce poate fi considerat neinteresant de anumite persoane. În toată atmosfera întunecată și plină de disperare a cărților Metro, Homer, un scriitor naiv și plin de viață pentru vârsta sa, este ca o lumină de speranță pentru cei din jur. Pasiunea lui pentru scris și dorința de a avea o poveste de spus, precum adevăratul Homer, care să miște oamenii, arde constant și îi dă un curaj nemaîntâlnit. Scopul lui este simplu: de a crea o piesă de artă care să umanizeze pe cei din jur când ei par mai mult statui fără emoții decât ființe vii, cumva să le încălzească inimile pentru a oferi lumină și lor. Pentru mine, Homer strikes home deoarece împărțim aceeași naivitate și totuși profunzime în perspectivă, un paradox pe care l-am acceptat, dar care mă diferențiază de alte persoane ce cad pe spectrul dintre simplitate și complexitate pătrunzătoare. Pe lângă asta, ambii dorim să creăm, să oferim o imagine abundentă în emoție, nu factualitate sau date clare și analitice, ci în sentimente și idei ce te răscolesc, prin asta caracterizându-se frumusețea artei pe care ambii o practicăm.

Eu: Chiar pare că vă asemenați, să fiu sinceră - deși nu știu cine este personajul.

Darian: E din jocul video – Metro. Uite, am ceva poze cu el

Darian: A treia poză e desenată de mine.

Eu: Wow! Ești talentat, n-aș fi știut că nu e de pe net dacă nu-mi spuneai.

Darian: Mersi, mersi.

Eu: Și eu îți mulțumesc – dar te poftesc afară, ca să pot vorbi și cu ceilalți.

Darian (glumind): Ce urât, mă dai afară.

(*râd și dau ochii peste cap în joacă*)

Eu: Heyy!

Maria: Heeeyy!

Eu: Cum ești, draga mea? Poți să ne spui cine ești și ce faci în echipă?

Maria: Sunt foarte bine, mulțumesc de întrebare. Eu sunt Maria Gherghina și sunt lidera departamentului de marketing.

Eu: Frumos, frumos. Acum, ia spune-mi tu, care este o pasiune care te definește?

Maria: Pasiunea care mă definește? Sportul. Este sursa mea de energie, disciplină și echilibru. Prin fiecare antrenament nu doar că îmi dezvolt corpul, ci și caracterul, învățând să îmi depășesc limitele fizice și psihice și să îmi canalizez ambiția.

Eu: Oh, wow, mergi la sală? Nici măcar eu nu știam asta.

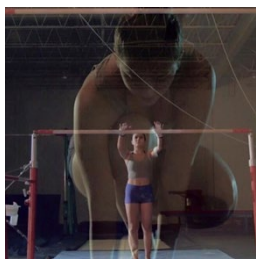
Maria: Ah, nu, nu practic sport la un nivel organizat – antrenamentele pe care le fac se găsesc pe YouTube și nu necesită echipamente sofisticate; chiar și așa, îl consider unul dintre cele mai bune moduri de a-mi testa forța, rezistența și determinarea. În același timp, este o cale eficientă prin care îmi mențin mintea limpede și gândirea clară, fiind una dintre activitățile care mă ajută să îmi fac ordine în minte când totul este într-un mare vârtej și simt că mă pierd.

Eu: Oh, deci nu este doar o activitate pentru a arăta mai bine sau a sta în formă? E ceva mai mult, mai important?

Maria: Da, a fost întotdeauna un sprijin în fața provocărilor. Atunci când mă concentrez pe un antrenament, simt o conexiune profundă între minte și corp, ceea ce mă face să mă simt mai puternică și mai pregătită să înfrunt orice obstacol. Este mai mult decât o activitate fizică – este o modalitate de a mă echilibra și de a-mi întări încrederea în propriile forțe.

Eu: Nu m-am gândit niciodată la sport în felul acesta... foarte interesantă perspectivă. Acum o s-o dau din una în alta, dar care este personajul care te reprezintă?

Maria: Un personaj cu care mă identific este Ariana Berlin din filmul „Full Out”. De ce? Pentru că, deși a avut un accident grav, care, în mod normal, ar fi determinat orice sportiv să renunțe la pasiunea sa, ea nu a făcut-o. A continuat, nu a renunțat la visul ei – chiar dacă, uneori, simțea că totul era inutil și fără sens.

Eu: Iar asta se reflectă în personalitatea ta – cum?

Maria: Eu sunt la fel: încăpățânată, perseverentă și refuz să renunț până nu epuizez toate soluțiile posibile și imposibile. Mă regăsesc în determinarea ei, în rezistența în fața greutăților și în mișcarea ca mod de viață. Ariana a demonstrat că prin perseverență și găsirea soluțiilor potrivite, poți depăși orice obstacol – o lecție pe care încerc să o aplic și eu în viața de zi cu zi.

Eu: Și chiar când cred că încep să te cunosc mai bine ca prietenă, vii și mă surprinzi din nou. Îmi plac mult interviurile astea, aflu despre voi și mai multe!

Maria: Mă bucur. Acum te las, mai am de dat câteva telefoane la niște companii.

Eu: Nu te rețin, succes!

~~~~~

Eu: Bună seara, cu cine am onoarea?

Darius: Hey! Numele meu este Darius Coteș. Sunt lider pe departamentul de design.

Eu: Încântată! Spune-mi despre pasiunea ta, te rog.

Darius: Bine, dar am eu o întrebare pentru tine: îți mai aduci aminte de cadourile de Crăciun de când erai mic?

Mi-am deschis ochii și i-am văzut pe ai mei așteptând să mă trezesc. Cobor din pat și îmi amintesc: „Stai puțin, e Crăciunul?” Alerg în camera de lângă dormitor, unde se afla bradul împodobit, și rămân surprins de ceea ce văd sub el: un telescop. M-am bucurat atât de tare încât nu mai aveam răbdare să vină seara ca să-l testez pe lună plină!

De aici a pornit pasiunea mea către astronomie. În timp, ea s-a dezvoltat și a devenit chiar un mod de viață; doar simplul fapt că într-un spațiu atât de vast, locuiesc miliarde de stele, este destul să mi se umple mintea cu fascinație și întrebări fără răspuns. La momentul actual, caut să răspândesc pasiunea mea pentru spațiu și secretele pe care le adăpostește. Visul meu pentru viitor este să ajung la o agenție de explorare spațială și să urc, în cele din urmă, treptele ce duc spre enigmele cosmosului.

Eu: Wow. Sunt... m-ai lăsat fără cuvinte! Nu mă așteptam la acest răspuns, cu atât mai puțin la această pasiune. Uhm... și care ar fi un personaj cu care te asemeni?

Darius: Un personaj cu care mă asemăn... Jonas Kahnwald din *Dark*. Pentru că, așa cum el este curios, asumându-și riscuri în mod constant pentru a înțelege misterele din jurul lui, așa și eu sunt fascinat de a descoperi cât mai multe despre universul în care trăiesc. Plus că amândoi suntem atipici: el pentru că merge prin timp, eu pentru că am o pasiune... „mai puțin” populară. Mai știi doar o singură persoană cu acest interes.

Eu: Da, pot să văd asta!

Darius: Mă asemăn cu el pentru că suntem diferiți, niciunul dintre noi nu se încadrează bine în societatea în care ne aflăm – motiv pentru care am și o stimă de sine ridicată!

Eu: Atunci, singurul lucru pe care îl am de spus e că sunt impresionată și sper să îți se împlinească visele.

Eu: Salut! Poți să te prezinți, să știe lumea cu cine vorbesc?

Mihai: Bună! Eu sunt Mihai, liderul de la departamentul de web-design.

Eu: Mihai, poți să-mi povestești despre o pasiune de-a ta?

Mihai: Tehnologia a fost mereu o fascinație ascunsă, dar momentul care a declanșat această pasiune s-a întâmplat când aveam 12 ani. Vărul meu, Robert, un programator talentat la o firmă celebră, m-a invitat la el acasă pentru a-mi arăta ce înseamnă lumea digitală. Îmi amintesc cum am pășit în camera lui, plină de ecrane, cabluri și lumini care clipeau ca într-un laborator secret. Totul părea desprins dintr-un film SF. Cu răbdare, mi-a explicat cum funcționează calculatoarele și mi-a arătat primele mele linii de cod. A fost ca și cum mi-ar fi pus în mână cheia unui univers paralel, unul în care orice idee poate prinde viață dacă știi cum să o scrii.

Eu: Și atunci s-a declanșat totul?

Mihai: Da, de atunci, tehnologia a devenit mai mult decât un hobby; este o aventură continuă. În fiecare zi, mă simt ca un explorator care descoperă comori ascunse în lumea digitală. Uneori, îmi imaginez că lucrez la un proiect secret care ar putea revoluționa lumea – poate un dispozitiv care poate citi gândurile sau un software care învață să viseze.

Eu: Iar vărul tău? Mai sunteți în contact?

Mihai: Vărul meu a rămas cel mai mare susținător al meu. El nu doar că mă încurajează, dar îmi spune mereu: „Dacă ai o idee, creează-o. Dacă întâmpini un obstacol, învață din el.” Într-un fel, el este mentorul meu, genul de persoană care mă inspiră să văd tehnologia nu doar ca pe un instrument, ci ca pe o modalitate de a schimba lumea. Tehnologia nu este doar ceea ce fac, ci ceea ce sunt. În fiecare cod scris, în fiecare dispozitiv reparat sau idee inovatoare, pun o bucăciță din mine. Cine știe? Poate într-o zi, ceea ce creez va inspira pe altcineva, la fel cum Robert m-a inspirat pe mine.

Eu: Îmi place foarte mult cum îți descrii pasiunea – în adevăratul sens al cuvântului! Care ar fi personajul cu care te identifici – ținând cont de ceea ce ai zis adineauri?

Mihai: Pfft.. trebuie neapărat doar unul?

Eu: Nu, nu; bineînțeles că pot fi și mai multe. Dar o să am nevoie să-mi spui 'de ce?' pentru fiecare, nu ne poți lăsa așa.

Mihai: Dacă ar fi să mă identific cu un personaj, primul care îmi vine în minte este Spider-Man. Nu doar pentru entuziasmul lui pentru tehnologie, ci și pentru faptul că, la fel ca el, îmi doresc să folosesc ceea ce știu pentru a face bine. Uneori mă gândesc că, dacă aș avea un costum high-tech, aș putea crea gadgeturi fantastice, poate chiar un dispozitiv care să elimine toate erorile tehnologice din lume. Totuși, există și o latură mai serioasă a pasiunii mele, una care mă leagă de Bruce Wayne (Batman) și Tony Stark. Ca și ei, îmi place să văd tehnologia ca pe o superputere. Uneori îmi imaginez că am un laborator subteran, plin de mașinării care se construiesc singure, sau o inteligență artificială care îmi rezolvă problemele înainte să le pun în cuvinte.

Eu: Avem un fan Marvel! Trebuie să spun, toți trei au câteva caracteristici care ți se potrivesc mănușă; sunt alegeri valide.

Mihai: Mulțumesc!

~~~~~

Eu: Bună! Poți să te prezinți, te rog?

Robi: Sunt Robert, iar lumea îmi spune Robi. Sunt un licean în anul terminal și fac parte din echipa de robotică "Momentum Robotics" a Colegiului "Nicolae Iorga" din Brăila.

Eu: De ce te-ai alăturat echipei?

Robi: M-am alăturat acestei echipe deoarece am aflat de la ceilalți colegi și prieteni că aş putea participa, punându-mi în practică abilitățile de proiectare și design în scopul echipei, iar în același timp să învăț lucruri noi care îmi vor fi de folos în viitorul apropiat și îndepărtat.

Eu: Iar noi apreciem ajutorul! Spune-mi mai multe despre tine.

Robi: Despre mine... sunt un băiat tăcut de felul meu, dar în preajma oamenilor potriviți, devin mai deschis. Îmi place mult să desenez, pentru că mă ajută să mă detașez de realitate, mai ales atunci când combin acest lucru cu muzica! Sunt o persoană dornică să îi ajute pe cei din jur cu ce poate și când poate, deoarece sunt convins că sprijinul reciproc este esențial în momentele de nevoie.

Eu: Un introvertit care ocazional devine extrovertit – interesant! Care ar fi un personaj cu care te identificezi?

Robi: Personalitatea mea se bazează pe cunoscutul personaj fictiv, Spider-Man! Acesta este eroul meu încă din copilărie, care mai târziu m-a inspirat și mi-a dovedit că, atunci când avem și deținem o anumită putere, avem în același timp o mare responsabilitate – mai exact, să fim alături de cei dragi și să nu ne pierdem pe noi înșine atunci când ceva nu merge întocmai cum ne-am dorit.

Eu: Un fan Spider-Man; o alegere corectă. Ai cumva, din întâmplare, meme-uri cu el?

Robi: Bineînțeles! Uite:

**Visualising in the mirror
the person I want to become**

**When I ask Dad to help me
beat the level I'm stuck on:**

**This is one of the coldest Spider-
Man memes I've seen**

Eu: Vaaii! Ultima nu are nicio milă față de bietul Andrew, săracul.

(râdem amândoi)

Eu: Bine, mulțumesc pentru timpul acordat!

Robi: Nicio problemă! Ne mai auzim.

~~~~~

Eu: Hey! Poți să-mi spui te rog care este numele tău?

Darius D: Bună, mă cheamă Darius Dobre.

Eu: Încântată de cunoștință! Hai să trecem la întrebări: care este o pasiune de-a ta?

Darius D: Printre hobby-urile mele se numără desenatul, o pasiune pe care am descoperit-o în clasa a V-a, alături de vechii mei colegi. Ceea ce mă motivează cel mai mult este starea de spirit – desenul devine o activitate perfectă atunci când am chef să creez, mai ales alături de prietenii mei. Împreună, realizăm desene ciudate care ne stârnesc râsul și creează momente memorabile.

Eu: Sună ca o metodă haioasă și interactivă de a petrece timpul. Îmi place ideea, dezvoltă creativitatea.

Darius D: Adevărat și asta, deși noi o facem doar pentru râsete!

Eu: Mi se pare normal. Acum, poți să-mi zici care e un personaj care te reprezintă, din punctul tău de vedere?

Darius D: Personajul cu care mă identific este Jack Sparrow. Îmi place la el faptul că are mereu un simț al umorului dezvoltat și că este motivat să-și urmeze pasiunea de a fi pirat, indiferent de obstacole. Acest lucru reflectă dorința mea de a-mi urma propriile pasiuni, cu aceeași determinare și veselie.

Eu: Deci ești o persoană optimistă?

Darius D: Da, aș putea spune asta.

Eu: Mișto – mai am o ultimă rugămintă la tine, poți să-mi arăți trei momente sau memeuri care îți plac cel mai mult din seria de filme „Pirații din Caraibe”? Cu Jack, bineînțeles.

Darius D: Sigur!

Eu: Ha! Ador scena din a doua poză, este atât de faină sincronizarea dintre scufundarea bărcii și când pășește Jack pe punte.

Darius D: Nu?! E genială.

Eu: Exact. Ok, pai... cam atât aveam să te întreb. Vorbim mai încolo despre filme.

~~~~~

Eu: Oh! Lume nouă, lume nouă. Noi nu ne-am mai întâlnit până acum, cum te cheamă?

Rareș: Bună, mă numesc Rareș Cojocariu.

Eu: Bun, acum că ne cunoaștem, spune-mi mai multe despre tine.

Rareș: Păi, curiozitatea este o trăsătură esențială pentru mine. Fără ea, nu aș fi început să învăț Scratch, apoi Python, apoi C++, nu aș fi participat la concursuri și la Olimpiada de Informatică și, în cele din urmă, nu aș fi ajuns la Momentum Robotics.

Eu: Atunci ne bucurăm că ești o fire curioasă și că acest lucru te-a adus aici. Ai vreo pasiune despre care vrei să ne vorbești?

Rareș: Bicicleta! Pentru mine, mersul cu bicicleta nu este despre viteză sau trucuri spectaculoase, ci despre explorare. Fiecare tură pe două roți este o aventură, nu este rar să găsesc că mă îndepărtez mai mult de casă decât am plănuit, descoperind un nou drum sau un cartier necunoscut. Este o experiență incredibilă să găsești mereu ceva nou, să-ți extinzi orizonturile, chiar dacă o faci puțin câte puțin.

Eu: Nu pot să zic că mă surprinde, curiozitatea și dorința de explorare sunt relativ același lucru, nu? Ești de acord sau ai altă părere?

Rareș: Nu, de fapt, nu sunt. Deși la prima vedere, curiozitatea și dorința de a explora pot părea același lucru, există o diferență subtilă. Una este să vrei să descoperi, alta este să îți dorești să înțelegi în profunzime ceea ce ai descoperit.

Eu: Hmm... Nu m-am gândit niciodată din punctul ăsta de vedere, dar are sens ce spui. Mai ai ceva ce ai vrea să știi – să știm, eu și cei care vor citi jurnalul?

Rareș: Umm... sunt o persoană realistă. Apreciez valoarea practică a lucrurilor din viața mea, cât de mult îmi ușurează acestea munca de zi cu zi. De asemenea, admir oamenii sinceri, cei care spun deschis ceea ce gândesc și care nu ezită să-și recunoască greșelile sau să-și revizuiască raționamentul.

Eu: Din acel punct de vedere, ne asemănăm; și eu apreciez mult sinceritatea. Dar nu pot spune că sunt o persoană realistă... mai mult o visătoare. Oricum, îmi pare bine să te cunosc și abia aștept să aflu mai multe despre tine de-a lungul timpului.

Acum este rândul meu să mă prezint, în aceeași manieră pe care au făcut-o colegii mei.

Lasă-mă ca de data asta să îți adresez ție o întrebare: Îți mai aduci aminte prima carte citită?

A mea a fost Shiloh de Phyllis Reynolds Naylor. Când mi-a spus mama că trebuie să o citesc, mi-a căzut cerul în cap. “Cum, eu, să citesc o carte? Întregă?! Păi îmi ia un an!!”

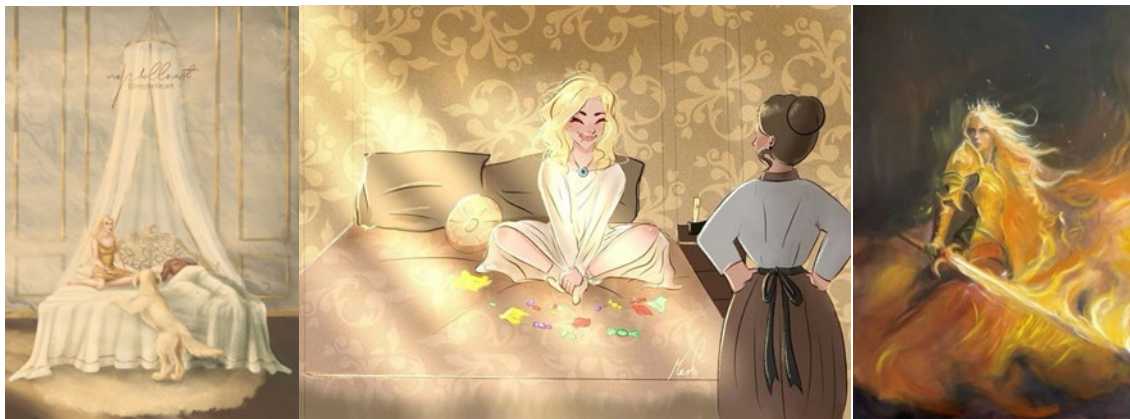
De fapt și de drept, mi-a luat doar o săptămână, dar când am închis cartea după ultima pagină, am deschis ușa către o pasiune ce mă va purta de-a lungul a o mie de personaje, o sută de vieți și zece universuri: cititul.

Pentru mine, cărțile nu sunt doar cuvinte pe o filă de hârtie, așezate frumos în propoziții, într-o poveste — în ochii mei, fiecare cuvânt este o dâră de culoare într-un tablou măreț, care, privit de departe, nu este așa impresionant, însă cu cât te apropii și ești mai atent, cu atât observi micile detalii, te pierzi în amănunte și, cumva, cumva, te împiedici între lumi, uitând care e realitatea pentru câteva ore.

Un personaj care mă reprezintă? Cred că pot spune Aelin Ashriver Galathynius din seria de cărți Throne of Glass de Sarah J. Maas. Aelin e o regină a unui tărâm de mult pierdut, regina străzilor și deține titlul de cea mai periculoasă asasină din Adarlan, are puteri nemărginite de magie de foc și este pe jumătate elf, oferindu-i frumusețe superioară, eleganță, putere și magie.

Dar nu de asta mă asemăn cu ea, ci pentru că este loială oamenilor ei, este o visătoare careia îi place să privească stelele și este curajoasă și puternică — din punct de vedere emoțional. Indiferent de câte greutăți a întâmpinat de-a lungul vieții, indiferent cât de mult lumea a rănit-o, ea a rămas blândă. Inima ei a rămas deschisă, păstrându-și o parte din sufletul inocent de copil iubitor de când era mică, nelăsând nimic să îi fure speranța. Așa sunt și eu; chiar dacă mai am de lucru la capitolul “regina unui tărâm de mult pierdut”.

Aelin este un personaj dintr-o carte, însă pentru mine, cât am citit seria, s-a simțit de parcă îmi fac o nouă prietenă. O prietenă care mă inspiră să am încredere în mine însămi, în puterile mele. Ea este un model pentru mine și îmi este foarte dragă (mai ales pentru că îi plac câinii, muzica și ciocolata, exact ca și mie).

Aceștia suntem doar câțiva dintre noi, din Echipa Momentum. Cei pe care i-ați întâlnit acum sunt liderii și membrii oficiali, însă mai sunt și alți colegi care ne susțin și care ne sunt alături. Dacă citești în continuare, îi vei întâlni și pe ei.

Lectură plăcută!

Dragă Jurnalule :)

Azi am avut prima întâlnire cu cei de la robotica de la 2.

Stai, stai, stai. Sa încep de la început.

Acum câteva zile am vorbit cu extraordinarul meu frate, Tudor, care este membru în acest club pe care l-am menționat. Lui îi place informatica, și a muncit mult pentru echipa asta, și, spre nefericirea mea, trebuie să recunosc asta. Nu mai știu cum a venit vorba sau în ce fel am ajuns să vorbim despre asta, dar l-am întrebat, dacă ar fi să intru și eu, ce ar putea face? Pentru că, vezi tu, eu nu am nici cea mai vagă idee cum să scriu până și cel mai simplu cod, dară-mi-te să construiesc roboți – doamne ferește să îmi pun eu mana pe cabluri, ca dau foc la sala! Și mi-a propus fie un loc în marketing – adică să încerc să obțin sponsorizări de la companii, școlii etc (spun etc pentru că nu am fost absolut deloc atentă, considerând că prospectul de a suna persoane și a cere bani mă sperie într-un mare hal) sau la jurnal. Sper că este evident ce am ales. Acum, întrebarea mea a fost: *Ce, exact, este „jurnalul” asta?* Și a început el a îmi explica de mai bine nu o făcea, *ca scrii ce se întâmplă în fiecare zi, ca vorbesc cu niște lideri, ca e scurt și la obiect și ca, în mare, e ca un jurnal*. Nu știu de tine, dar pe mine m-a băgat în mai marea ceată. Dar suna destul de interesant, așa că am decis să încerc, rău n-avea ce să îmi facă până la urma.

Așa am ajuns eu azi să fug pe scări de la ora de religie – profa ne-a ținut puțin mai mult – către sala de informatica. Arătam ca o nebună, dar dacă mai întârziem un singur minut sunt destul de sigură că Tudor mă dădea afara din club înainte ca măcar să fi intrat (exagerez, dar era nerăbdător – aflam imediat de ce, puțină răbdare). Am intrat pe ușa și în momentul ala se uita toată sala de 24 de oameni spre mine, probabil toți confuzi cine mai are puțin și dăruia ușa. Când mă vede, frate-miu zice pe un ton aparent sever: „Ultima bancă!” făcând semn spre locul în care să mă așez, dar cum îl cunosc, știam deja că glumește fără să mă uit la el ca să-i vad zâmbetul. M-am așezat repede în bancă, trântindu-mi geanta pe jos, și am luat o poziție de „elev conștiincios” care e atent la ora, cu fața „concentrată”, pentru câteva secunde după care nu m-am mai putut abține și am zâmbit, relaxându-mă. S-a făcut prezenta pentru următoarele 2 minute, timp în care eu mi-am pus telefonul la încărcat, m-am uitat prin clasă să văd cine era acolo și m-am așezat mai confortabil.

După ce s-a lămurit cine și de ce lipsește, a început întâlnirea în sine.

Prima ordine a zilei a fost ca **Ursache Mihai, Darius Coteș și Maria Gheorghina să fie felicitați pentru eforturile depuse și realizările lor. A fost un moment sincer și relaxat de apreciere** – nu ceremoniile alea pompoase, lipsite de emoție și zâmbete sincere care se întâmplă de obicei în situații de genul. Mi-a plăcut maxim cum Amalia și Bianca au împletit profesionalismul cu prietenia, arătând că deși mai strecurau una-două glumite, erau 100% cinstite și credeau fiecare cuvânt pe care l-au spus fiecăruia dintre cei trei colegi.

A doua ordine a zilei – și partea cea mai haioasă – a fost că **Mihai Toma** (atunci un membru al echipei, acum *fost* membru al echipei), **sa fie dat afara**. A fost superb. Și, înainte să tragi concluzii pripite cum că ar fi răutăcioasă, egoistă, lipsită de sentimente sau mai știu eu ce, trebuie să menționez că nu am fost singura care s-a distrat! Tudor, Mișu, Sebi, Amalia, Darian, Bianca, Ionuț au fost la fel de încântați ca și mine. De ce? Foarte bună întrebarea, mă bucur să îți răspund. Toma este un individ unic, din multe puncte de vedere, însă nici unul nu este pozitiv – din contra, adjectivele pe care le poți folosi să îl descrii fac întrecere unul cu altul care să fie mai negativ decât celălalt. Ca să îți dau câteva exemple, acest băiat este neserios, incapabil să respecte reguli, superficial și imatur. Poate te întrebi cum știu toate astea, dacă tocmai că azi am intrat în echipa de robotica. Ei bine, am fost în clasă cu Mihai în 1-4 și din nou în a 8-a. Pot spune cu siguranță și încredere că nu s-a schimbat

in bine deloc. Dar nu a fost dat afara doar pentru ca nu ne place noua de el ca persoana – deși personalitatea sa, sunt sigura, nu i-a pledat cauza în favoarea sa. Nu, motivul pentru care a fost dat afara a fost ca nu își făcea partea și a făcut glume neadecvate, cerând astfel o discordanță în grup, pentru ca mulți nu își mai doreau sa lucreze cu el. Ceea ce mi se pare fondat și totalmente corect! Nici eu nu as vrea sa am de-a face cu cineva care, pe lângă ca nu face ce trebuie, mă mai și deranjează cu ,glume' și insulte, nelăsându-mă sa îmi fac treaba. Așa ca, Amalia, a făcut onorurile de a îl ridica în picioare, sa îi explice (din nou) de ce și care sunt motivele pentru care este dat afara, și l-a invitat sa părăsească sala. Evident, nu se putea sa nu aibă o ieșire dramatica, și, deși nu a spus niciun cuvânt, a avut grija sa trântască cat de tare putea ușa. Când era plecat, puteai sa vezi cu ochiul liber cat de mult nu era suportat în grup, numai după zâmbetele de pe fetele tuturor.

După ce chicotele s-au potolit și Tudor a plecat (el a stat numai ca sa vadă plecarea lui Toma – cuvintele lui, nu ale mele) Darian, Bia și Amalia au adus vorba despre un concurs la care puteam sa ne înscriem daca voiam. Darian ne-a explicat ce am avea de făcut: sa facem o schiță cat mai detaliata a unei mașinării (mașină, robot, macara, robot de bucătărie, computer – ce vrem noi; sau chiar o idee proprie) de la elementele cele mai importante pana la cele mai mici piulițe și pe care sa o coloram, sa îi dam un design interesant și atractiv pe care sa îl cream noi. Suna foarte interesant, dar după cum am spus, știu absolut nimic despre robotica în sine, așa ca nu sunt interesata sa îmi pierd mințile încercând sa fac o schiță, oricât de tentant suna partea de design și colorat. Aparent, majoritatea era de acord cu mine ca suna destul de greu și, pentru ca numai 4 persoane s-au înscris, dar poate se mai răzgândesc alții între timp și decid sa participe.

Ne mai fiind anunțuri de făcut, ne-am strâns pe grupe sa discutam ce facem azi, sa se împartă sarcini și sa ne punem pe treaba. Eu m-am dus lângă cei care se ocupa de jurnal și l-am ascultat pe Darian cum a împărțit sarcini între noi. După ce ceilalți și-au primit tema de lucru, au început sa plece, considerând ca nu mai aveau de ce sta, el s-a întors spre mine și mi-a făcut ,instructajul', care înseamnă de fapt ca mi-a răspuns la întrebări și a explicat în detalii ce am eu de făcut.

Între timp ceilalți au format grupuri s-au pus și ei pe treaba, jucând-se și muncind în același timp. ***Era o atmosfera foarte mișto și relaxata, dar nimeni nu se comporta de parca eram la cafea și doar ne distrăm, chiar se muncea.*** Asta mi-a plăcut maxim.

Atat de azi, pe data viitoare!

Dragă jurnalule :)

Astăzi a fost o nouă întâlnire cu cei de la robotică. Între timp, am mai vorbit cu Darian, Lavinia, Bia - și mă simțeam mai în largul meu cu ceilalți. Sincer, nu pot spune că sunt o fire extrovertită și că îmi fac prieteni ușor, dar colectivul acesta îmi dă o senzație de siguranță și acceptarea care mă îndeamnă să încerc.

În momentul în care am ajuns cu toții în sală, ca de obicei, ne-am împărțit pe grupuri. Cei de la jurnal – departamentul meu – am făcut un fel de "cerc" special pentru noi din bănci și-am început să discutăm mai multe opțiuni de a crea și pune cap la cap ceea ce în momentul acesta țineți în mână. Epuizând toate ideile actuale, **Darian ne-a propus să jucăm un joc** care, chiar dacă pare puțin penibil și ridicol pentru elevi de liceu, este de fapt una dintre cele mai simple și eficiente metode de a pune bazele unor prietenii frumoase. Mai știi când eram la pregătitoare și doamna învățătoare ne-a pus pe toți într-un cerc și am fost rugați să spunem câteva lucruri despre noi? Ce ne place, ce vrem să devenim când vom fi mari, pasiunile noastre etc. Asta am făcut și noi. Fiecare s-a prezentat, iar, spre surprinderea noastră, chiar dacă la început eram stânjeniți, după un timp, s-a ajuns să avem o conversație relaxată, prietenoasă și amuzantă. **Ne-am cunoscut mai bine, aflând ce avem în comun cu cei din jur, ce preferințe au ceilalți și în același timp, am învățat să ne prezentăm mai bine.**

Celelalte grupe au discutat despre partea de autonomie, despre strategii și mișcarea cleștelui și configurația controllerului. Pentru autonomie au setat anumite aspecte precum senzorii pe care îl vom folosi și ce va face robotul în acea perioadă. De asemenea, din ce mi-au spus băieții când am vorbit cu ei (Ionuț, Mișu și Sebi) s-au pus de acord asupra unor strategii în perioada de tele-op pentru a salva timp și a înscrie cât mai multe puncte. La clește, există multe idei despre cum îl pot face să se miște astfel încât să fie cât mai eficient iar pentru a alege varianta optimă o să vină toți cu configurații pe controller, care vor fi prezentate driverului. Driver-ul va fi cel care va alege varianta care i se pare cea mai comodă și așa se va stabili cum vor lucra cu cleștele.

Pe data viitoare!

Draga jurnalule :)

Întâlnirea de astăzi a fost puțin diferită de restul. În loc să se țină în Colegiul nostru (Iorga), am mers la Colegiul Murgoci pentru a ne întâlni cu reprezentanții echipei Velocity și ca liderul lor – Filip – să ne răspundă la unele întrebări pe care le avem.

Acum, înainte să vorbim despre întâlnire în sine, trebuie să vă spun sincer: sunt extraordinar de recunoscătoare echipei ca ne-am întâlnit toți în curtea colegiului, pentru că dacă mi se spunea doar „vino la amfiteatru”... și acum, 5 ore mai târziu, încă aș fi fost în aventura să caut acea sala (*cel mai probabil în corpul greșit*). Multă apreciere celui/celeia care a decis acest lucru!!

Revenind. Când am ajuns în curte, trebuie să spun, mă simțeam mai încrezătoare ca data trecută; știam numele a cel puțin 7 persoane de acolo și pe ceilalți îi mai văzusem înainte. După ce ne-am adunat toți cei care urmau să fie prezenți, Bia și Tudor ne-au ghidat prin ~~labirint~~ scuze, scuze, prin colegiu până în sala de amfiteatru. Ne-am așezat, toți luând locuri din primele două rânduri, încă vorbind între noi, glumind și povestind de toate și nimic. Eu am vorbit mai mult cu Maria și Andreea, două fete super de treaba și interesante – pot spune că abia aștept să petrec mai mult timp cu ele. După câteva minute, au intrat cei de la Velocity și-au început să deschidă video proiectorul, tabla electrică; timp în care noi ceilalți ne-am potolit vorbitul puțin, dar nu era vreo liniște de mormânt. În sfârșit, toate sunt la locul lor, noi am tăcut, este liniște și începe întâlnirea.

Scopul de azi a fost simplu: răspunsuri la întrebări – un Q&A dacă vrei. Și, pentru că îmi dau seama că „întrebări” este destul de general și poate să creeze o confuzie, lasă-mă să clarific la ce mă refer, pentru că, spre nefericirea tuturor și mai ales al comicului, nu sunt întrebări de gen „Șefu', șefu'!! Putem să facem robotul din frunze și bețe?” sau „Da' se poate să avem înghețata la cina?”. Dezamăgitor, știu, îmi cer scuze. Din contră, erau de genul: **Ce abilități ar trebui să aibă un lider? Ce este comportamentul gracios? Ce stiluri de scris avem voie pe jurnal? Ce conține grantul de la nație prin educație?**

Întrebările care s-au pus au fost gândite în prealabil, trimise prin mesaj lui Filip ca el să aibă deja răspunsurile, să caute informațiile necesare și să vorbească cu alte persoane - în caz ca nu știe el răspunsul, iar la acest meet am trecut direct la partea de „A” din Q&A. *Timp de 2 ore* Filip a luat la rând fiecare întrebare pe care i-am adresat-o și a răspuns în așa fel încât să ne mai scoată din ceata, dacă nu avea un răspuns exact.

La un moment dat, Darian l-a rugat pe Filip să aducă jurnalul lor (echipei Velocity) ca să ne facem o idee cum s-arate. Acesta roagă unul din colegii săi să îl aducă. Săracul băiat a făcut 3 drumuri că nu găsea jurnalul în sertarul în care se afla, dar într-un final l-a adus și l-a luat Darian să-i facă poze și apoi să-l dea celor de la jurnal, pentru a îl răsfoi. Numai că, ce să vezi? Jurnalul lor era prins cu o șină de prins foi și eu nu am realizat acest lucru, sau cel puțin nu l-am luat în seama destul, pentru că atunci când m-am oferit să îl ajut pe dragul meu șef, Darian, să facă pozele (adică să țin de foi) nu am gândit-o bine, considerând că trăgeam de bițele foi un pic cam tare, că a sărit șina pe masa lăsându-mă cu foile în mână. M-am speriat în primă fază, dar după ne-a bușit un ras și pe mine și pe Darian, nu mai puteam; dar a trebuit să ne abținem, că încă avea loc întâlnirea și nu era frumos să întrerupem ca ne-a pălit râsul pe noi. *Și ce să fac? Pune mâna și încearcă să așezi la loc șina. Mai ușor de zis decât de făcut*, că de fiecare dată când încercăm să bag foile, colțurile se duceau pe toate părțile, numa în șină nu. Ia Darian de foi, le strânge, eu încerc să pun șina, amândoi murim de râs de tremuram cu tot corupl să nu ne apuce hohotitul în gura mare, amândoi incapabili să le punem la loc. **Mai ceva ca în filmele cu proști**. Mă rog, după mai mult râs și mai mult ridicol, am reușit să le punem la loc. Cert e că după asta am avut

de 100 de ori mai multa grija cu foile alea. (nu ca le-am stricat sau ceva, dar nu-mi doream să mai stau 2 min să încerc a le pune la loc)

- După asta mă așez la loc, iau jurnalul cu mine, îmi scot telefonul pentru notes și încep să iau notițe de ce, cum și în ce fel facem designul pentru jurnal, adăugând comentariile pe care le-a adăugat Filip și propriile mele observații după ce ne-a arătat o altă variantă pe video proiector.

Sincer, mi-aș dori să pot să-ți spun exact despre ce s-a vorbit în continuarea, dar am fost prea distrasă trecând în telefon toate ideile care îmi treceau prin minte ca să mai și aud ce se întâmplă în jurul meu.

Când am terminat, Filip nu mai răspundea la întrebări, ci căuta să ne arate tipuri de roboți și idei pe care le-au avut alte echipe. Partea tehnica, nu mă bag să vă spun nimic, dar mi se pare amuzant să controlezi roboții, să îi faci să ducă piesele din colțul echipei pe un panou sau să se agațe de barele așezate special pentru asta. Sper să mi se dea voie să încerc să ghidez robotul – nu la concursul oficial, dar o data când suntem la întâlnire, pentru câteva minute (ca mai mult nici nu am ce să fac).

De la asta s-a ajuns ca Filip să ne întrebe ce design de robot ne-am gândit să folosim, și aici s-au dus la tabla electrica Ionuț – care, sincer, a fost mai mult spectator, ca el a participat mai puțin decât ceilalți doi (nu de lene, stai liniștit, dar nu e ceea ce face el în echipa), Vîlcu și Hagiul să prezinte. Ce am înțeles eu este că forma robotului va fi de mașina octaine, inspirat dintr-un joc video și că o să aibă un braț cu două încheieturi cu servo motoare – cu scopul ca brațul să se întindă cât mai departe posibil, adică ascend de nivel 3.

Când au terminat băieții, Filip ne-a dus într-un „tur al României” cum îmi place mie să spun când cineva mă duce din camera în camera să îmi arate ceva. Așa, deci, mergem în „turul României” ca să vedem trei săli: locul de întâlnire al Velocity, camera de server (care e folosită ca atelier) și terenul pentru robot. Favorita mea a fost sala de teren, avea rafturi cu piese puse la expoziție, așezate ordonat și terenul în sine, pentru că arata ca o sală plină de piese lego pentru adulți, cu covoraș special. Era drăguț rău.

Câteva ore mai târziu

Spălați, schimbați și mâncați, fiecare la casa lui, Ionuț, Hagiul și Mișu (că Darian și cu mine eram fiecare în legea lui, ascultând "podcast" - adică ce vorbeau ceilalți) am intrat pe apel pe discord pentru o oră, o oră și jumătate. Timp în care băieții au discutat sugestiile oferite de Filip, noii tipuri de design și au făcut o planșă cu poze din care se va inspira designul: botul de la o mașină, forma capotei de la alta, un sistem asemănător cu un alt robot și inspirații din jocuri video.

A fost un fel super mișto de a încheia ziua cu prietenii, lucrând pentru scopul nostru comun: robotica.

Pe data viitoare!

Draga jurnalule :)

Am vorbit cu doamna dirigintă, și de acum încolo, marțea de la ora 14:00 până la 15:00 voi fi mereu liberă să particip la întâlnirile de robotica. Și partea cea mai bună e că nu primesc absența! Acu' serios, eu sunt în școală și particip la acest proiect în timp ce la ora discutăm despre dezvoltare personală - aș spune că e mai benefic să fac decât să vorbesc despre dezvoltare, zic doar.

Astăzi am început foarte frumos, cu introduceri și "îmi pare bine să te cunosc" (se va repeta mai încolo, ține minte fraza). După lupte seculare care n-au durat atât de mult, Delia, una din tipele cu care lucrez la jurnal a venit într-un final la întâlnire; o sa ignorăm faptul că eu sunt cea care a lipsit pentru că am fost răcita, asta nu se pune... nu? Orriiiccum ar fi, am făcut cunoștința cu ea. La început a fost puțin sfioasă, dar cu cat am vorbit mai mult, s-a relaxat. Am discutat cum putem să lucrăm împreună, în mod concert ce să facem astfel încât produsul final să nu te zgârie pe urechi când îl citești pentru că nu suntem noi capabili să găsim un numitor comun și să lucrăm împreună. După ce eu, Delia și Darian am decis cum abordăm problema, am început să ne cunoaștem mai bine (eu cu Delia) vorbind diverse: școală, hobbyuri, pasiuni, povești. Între timp au venit Andreea și Denisa – de la marketing, care ni s-au alăturat în discuție.

Câțiva s-au adunat la tabla electrică să își dea seama cum sa conecteze laptopul, alții verificau lista pentru marketing, doi erau la tablă desenând designul de braț și alți trei își băteau capul cu website-ul. La un moment dat, pentru câteva clipe, m-am deconectat de la convenția care se întâmpla în jurul meu, ignorând ce se spune. Mă uitam în jur, observând cum comunică echipa între ei, și uite: Ionuț zâmbește și dă din cap la o glumă spusă de Hagi; Bianca, Vilcu și Darius D se ciondănesc care buton conectează laptopul dar n-au încercat niciunul până acum (zici că sunt frați toți) și în spate Vlad, Darius C, Doroftei sunt în discuție despre ceva. În spate de tot Darian și alți doi băieți de la marketing se uită pe listă, din când în când adăugând sau tăind ceva. Îmi place să fac asta, să privesc oameni interacționând unii cu alții - poate mai mult decât să particip uneori.

Snap. Îmi întorc capul rapid, deodată sunt scoasă din transă de o întrebare a Deliei și de îmbrățișarea bine-venită a Andreei. Revin la discuție, singura diferență fiind că am sentimentul de calm și că aparțin acolo, cu acești oameni super mișto.

Ceva momente mai târziu, s-au oprit băieții din ciondănit și au conectat tabla, au intrat pe prezentarea PowerPoint și putem începe discuția zilei: rebranding. Noi ca echipă ne dorim să fim independenți și să lucrăm pe propriile noastre forțe. De aceea, azi Bianca, șefa și prietena noastră, ne-a oferit mai multe idei cu diferite direcții în care putem duce imaginea noastră printr-o prezentare PowerPoint. Au fost mai multe propuneri, unele haioase, unele pe dea dreptul ridicole, altele interesante și super catchy. Bune-rele noi am râs puțin, ne-am dat cu toți părerea, am exprimat opinii și-am supus la vot (a existat un favorit comun al tuturor care a câștigat cu foarte mare ușurință).

Când a fost clar care e decizia finală, ne-am împărtășit iar, pe grupuri, iar eu și cei de la jurnal făcând rotații între ele, să vedem ce se face/vorbește, ca să vă povestim vouă.

- **Darian, Maria, Bianca și Denisa** s-au dus în altă sală ca să facă apeluri, în speranța de a obține sponsorizări. Din păcate, nu au avut succes.
- **Darius C.** a pus un fundal alb pe tablă și ne-a chemat rând pe rând să ne facă poze celor care nu aveam, pentru că, în caz că nu v-am spus deja, el este fotografii nostru. Are cameră foto profesională și se pricepe la editat, de aceea noi 'profităm' de acest lucru.

- **Ionuț** a început la construcția brațului, conform desenului făcut de colegul nostru Andrei Hagi cu care discutase anterior dimensiunile. N-a reușit să termine - fapt care mă îndoiesc că surprinde pe cineva, nu e ceva ce termini în 2 ore - dar a pornit la drum, ceea ce este important.
- **Mihai, Ioanides, Hagi și Darius D.** s-au strâns toți la un laptop; Mihai la tastatură și ceilalți cu ideile și glasul, au lucrat la website-ul propriu zis, ca să abia Darius C. la ce să facă design.

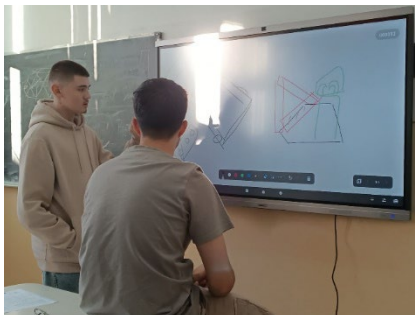
În toată această ecuație, eu și Andreea (restul de la jurnal plecaseră deja) eram în a doua bancă, în fața lor, eu pe birou și Andreea pe scaun, vorbind între noi și uitând-ne la ce fac ei. **La un moment dat mi-am dat seama că nu le știam numele la toți**, așa că, în loc să amâne ca să uit și după să fie nevoie ca Darian să-mi zică nume random și eu să nu am habar despre cine vorbește, am decis să rezolv problema. Așa am ajuns să îi întrerup pe băieți din muncă, **arătând pe rând spre fiecare și spunând "Tu. Numele."**

Pot spune cu siguranță că i-am încurcat puțin, pentru că unii mi-au dat și numele complet. Aș spune că îmi pare rău, dar a fost extraordinar de haios.

Mai încolo trebuie să plece și Andreea odată cu alți doi băieți (unul din ei fiind vărul ei și celălalt... nu știu). Așa am rămas eu singura de la jurnal - dacă nu îl punem pe Darian, care încă era la marketing. Nu a durat mult după ce a plecat Andreea ca el și ceilalți să se întoarcă, dar în momentele acelea a fost o liniște șoptită - în sensul că, deși aveau loc conversații, erau tăcute dacă nu chiar șoptite, fiecare concentrat pe ce face. N-a durat mult, *dar cred că a fost partea mea favorită din toată ziua: să stau cu picioarele încrucișate, pe bancă, uitându-mă cum lucrează. (visul oricui profesor cred, să îi lucreze copii cu așa pasiune la oră și în liniște!)*

Când Darian, Maria, Bianca și Densa s-au întors în clasă, volumul vorbei se ridicase din nou, se auzeau râsete, exclamări de exasperare (cu mult mai dese) sau victorie (mai rar).

Pe la final, când majoritatea plecaseră acasă sau pe unde mai au treabă, Vilcu și Hagi s-au dus la tabla electrică, și-au început să deseneze pe white board terenul pe care va fi concursul, vorbind de strategie cum să ia cât mai multe piese, și **Mihai Vilcu a venit cu următoarea idee genială: pentru perioada de autonomie de 30 de secunde de autonomie, să profităm cât mai mult și să luăm piese care sunt neutre care se află pe partea adversarilor. Astfel "furăm" piese de la ei, care, de fapt, nu le aparțin.** Deci, când am auzit ideea, ne-am ridicat toți din sală și *l-am aplaudat pentru ingeniozitate.*

(Mișu și Hagi la tabla
– *in gri e Hagi; in hanorac e Mișu*)

După asta, nu am mai stat mult și ne-am răsfirat fiecare spre casă, mulțumiți cu reușitele noastre de astăzi.

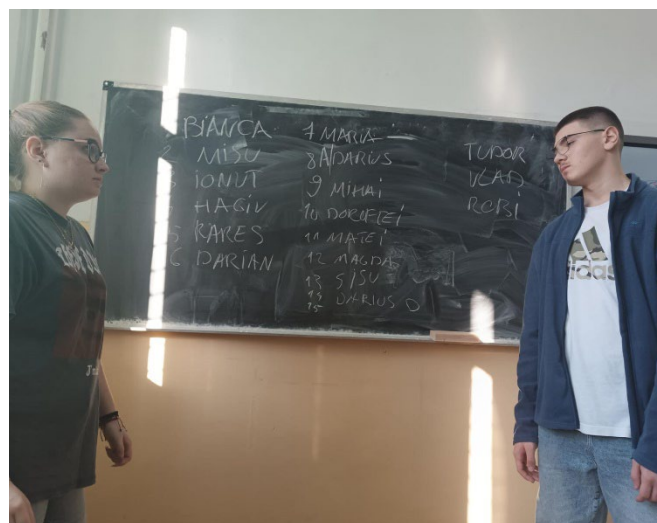
Pe data viitoare!

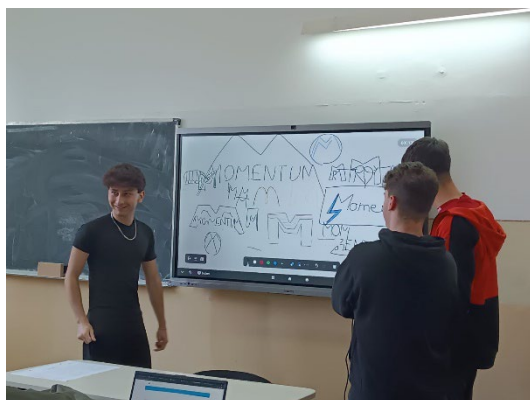
Dragă jurnalule,

Tocmai am aflat de la Bianca și Darian că merg și eu la regională! Probabil ar fi trebuit să-mi dau seama singură de asta... dar mă rog, sunt fericită și abia aștept (deși nu știu exact la ce, dar voi afla atunci).

Cum a venit vorba de asta? Păi, să-ți explic: Bianca, când a văzut că am venit toți, l-a luat de mână pe domnul Vîlcu (cunoscut și sub numele de Mișu), i-a pus o cretă în mână, și-a luat și ea una, iar cei doi au început să facă lista cu toți care vom merge în deplasare la regională, în ordine ca să se facă calcule pentru buget.

Puțin mai la stânga, dacă ne uităm, Hagi, Robi și Mihai se joacă pe tabla interactivă, desenând și venind cu diverse idei de logouri. Cele mai interesante au fost unul cu fulger albastru, altul care semăna puțin cu cel de la X-box și încă o idee care era pendulul lui Newton, iar în loc de fiecare mingie era numele nostru (Momentum) și un om care împingea primul "M". Toate au fost mișto, dar astea mi-au sărit în ochi.

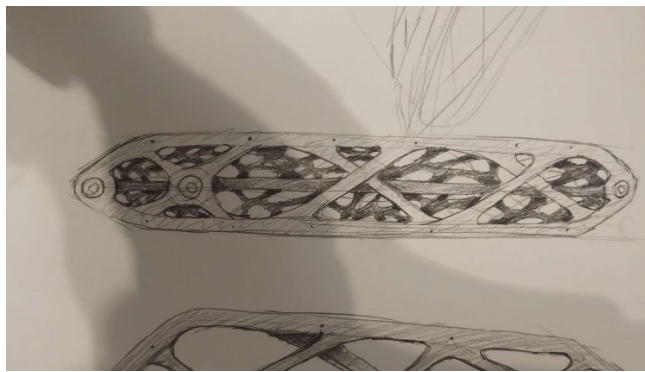
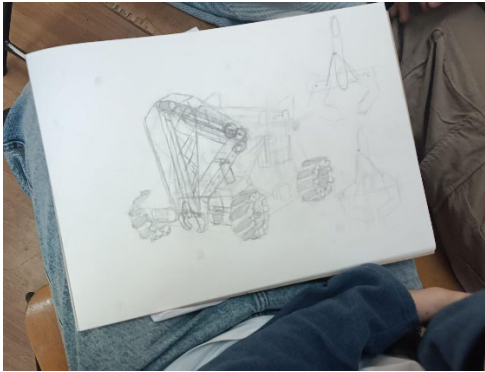

Când Bianca a terminat lista, l-a predat pe Vîlcu la cealaltă tablă și a mers cu Maria, Amalia, Lavinia și Tudor (da, da, scumpul și extraordinarul om pe care am privilegiul de a îl numi frate a făcut aparență și prestație astăzi) și s-au dus la cerși- adică să sune la companii ca să ne promoveze și să roage dacă ne pot sponsoriza; Bianca a scris emailuri companiilor care cereau mai multe informații sau să vadă contractul, iar ceilalți au sunat.

Astfel, am rămas în sală eu și restul băieților. Până la 14:30 când a venit și Andreea de la ore să stea o oră jumătate de oră, până să plece la kickboxing. Timp în care am ajutat-o să formuleze răspunsurile pentru chestionar. Și înainte să tragem concluzia că am scris eu de la mine răspunsurile (cum a făcut cineva anume, nu dau nume, dar dacă trebuie să ofer un exemplu, Darian) eu doar am pus-o să îmi spună răspunsurile 'informal' și să-mi explice prin cuvintele sale, iar eu doar am formulat mai... coerent, ca să ajut pe cineva anume. Trebuia să vezi cum mă certam cu tastatura ei, că are setările în engleză, ceea ce, în mod normal nu m-ar deranja absolut deloc. Însă telefonul ei are foarte, foarte, extraordinar de multe opinii și păreri despre ce am vrut eu să scriu de fapt, de parcă are conexiune cu creierul meu. Mai avem puțin și mă urcam pe pereți. Cu chiu cu vai am scris totuși.

După, tot ce mi-a mai rămas de făcut a fost să mă uit la Ionuț, Hagi și Darius C. care stăteau cu lista de piese pentru robot în față și căutau ce le trebuie: comparând prețuri, citind și recitind specificațiile și dimensiunile.

M-am plictisit destul de repede de asta, dar după *am văzut blocul de desen al lui Hagi*. Așa că normal, îl iau *la răsfoit*. Trebuie să recunosc, nu am înțeles toate schemele și bucățile de robot desenate, dar cert e că este foarte bun - *aș vrea să pot desena tehnic așa bine*.

După iară nu am mai avut ce face. Între timp veniseră înapoi cei de la marketing, fără vreun succes. Tudor și Amalia mergeau de la grup la grup să ajute pe toată lumea și să răspundă la întrebări sau să dea sugestii. Maria și Bia au continuat munca pentru promovări împărțind munca în două.

Pe la momentul acesta mulți au început să plece și am observat următorul lucru: **băieții sunt foarte serioși când vine vorba de spus pa**. Ok, nu "serioși" serioși, dar sunt dedicați. La ce mă refer? Păi, să spunem că ești într-o sală plină de băieți, și doar trei fete, ca mine, o să observi ușor următorul fenomen - de fiecare dată când unul dintre ei pleacă, toți sau noroc sau bat palma sau pumnul. Mă, dar de fiecare dată. Fără excepție. Uneori chiar de mai multe ori. **Este adorabil, ceva așa de cotidian, dar arată cât de mult țin unul la celălalt, cât de uniți sunt și respectul reciproc pe care și-l poartă.**

Așa, cum ziceam, jumătate din noi pleacă, se fac rundele de baftă între ei (și fete, că au dat pumnul și cu noi, băieți finiți, n-am ce zice) și am rămas numai Bia, Rafa și Mihai, Ionuț, Hagi, Darius C, Vilcu, Ioandes, eu, Maria, Darian și Tudor. Acum, chiar are sens să vă mai plictisesc - din nou - cu ce face fiecare? Unii la piese (Ionuț, Hagi, Darius C), unii la marketing (Maria, Tudor, Bia), alții la site (Rafa, Mihai, Darian), unu la logo (Vilcu) și ultimul la cabluri (Ioandes). Gata, am rezolvat și problema aceea.

Acum, vreau să vă spun despre ceva mult mai important. Este esențial, vital, extrem de important, ba chiar de viață și moarte. Vreau să vă întreb dacă voi aveți prieteni de nădejde? Pentru că colegul și camaradul nostru Andrei-Răzvan Hagi cu siguranță are. Știm acest fapt deoarece camaradul Darian Munteanu i-a fost acolo la nevoie de multe ori, dar mai ales astăzi, când avea cervicalagii persistente (= dureri în zona gâtului), i-a sărit în ajutor să îi maseze mușchii cu multă iubire.

La modul serios, Andrei cred că i-ar fi pupat mâinile lui Darian. A fost o scenă hilară și ne-a dat tuturor oportunitatea la munte glume, dar, fără glumă, este de apreciat ca Hagi a fost fericit când nu-l mai durea când își întorcea puțin gâtul.

Mai încolo

Iară plictisită, și cum de ceva vreme nu se mai întâmpla nimic deosebit și nu aveam ce mai vorbi cu nimeni, mi-am pus căștile, m-am așezat turcește pe scaun și m-am uitat. M-am uitat la cum Tudor îl strânge de mână pe Darian cât de tare poate și el se străduiește să pară indiferent, la Hagi cum gesticulează spre Ionuț să aibă răbdare iar după caută ceva în listă, la bietul Rafa și Mihai care mai, mai de aruncau laptop-urile pe geam la cât mai aveau de lucru la site, la Ștefan care 'furase' blocul de desen a lui Hagi ca să lucreze la cabluri (da, știu cum sună, nu mă întreba pe mine ce înseamnă) și la Vilcu care se uita în abis, contemplând ce să facă cu logoul (sau cu viața sa; sincer n-am de unde să știu).

Nu mai știu exact când, dar am ajuns la catedră cu capul pe birou, ațipind, când Maria m-a făcut atentă că întâlnirea se terminase. *Huh*, și eu care credeam că mai avem cel puțin o oră. Cred că asta înseamnă "la revedere și pe data viitoare".

...

La revedere, și pe data viitoare!!

Dragă jurnalule,

Astăzi, după multă vreme, am băut ceai. Nu e că nu-mi place, aş bea zilnic, dar nu are cine să-mi facă şi de cele mai multe ori nu am energia/cheful să îmi fac, aşa că nu beau.

Ohhhh, stai, trebuie să ne întoarcem puţin în timp.

Când am ajuns în clasă de la ora de religie, doamna Neicu încă era în clasă, terminând ce mai avea puţin de rezolvat pe laptop-ul dumneaei; nu a stat mult. Ea a fost cea care n-ea spus că avem un fierbător de apă, pahare şi zahăr, numai s-avem dorinţa să facem. Aşa au ajuns Darius D şi Doroftei să ia 'comenzi' la noi ca apoi să ne facă ceai la fiecare. Aprecieri de la echipă către cei doi 'barmani' !!

Atmosferă relaxată, ceaiuri în mâini şi chef de muncă, fiecare îşi găseşte ceva de lucru (sincer, **ne-am cam plictisit toţi de teorie, să revizuim aceleaşi fişe şi strategii fără a putea să le punem în aplicare, dar nu prea avem ce face;** piesele trebuie să vină în curând, atunci începe distracţia adevărată).

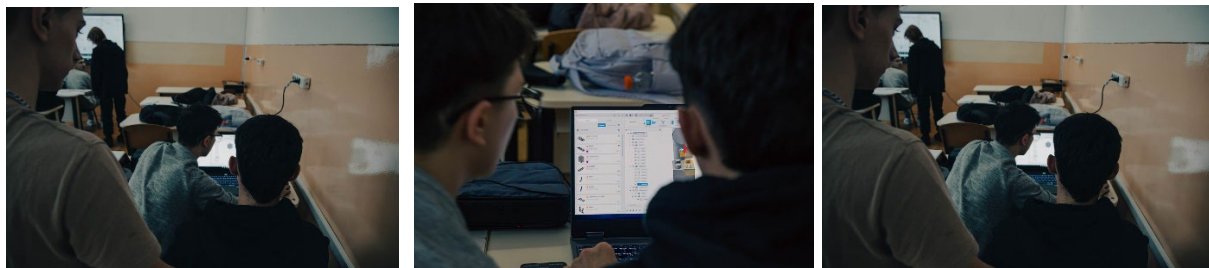
Chiar şi aşa, şi fără piese, şi cu piese, tot e treabă de făcut. De exemplu, Mihai tocmai m-a strigat să mă întrebe dacă am idei de design pentru website-ul nostru - aş vrea să spun că am fost de un extraordinar de mare ajutor şi c-am salvat ziua sau ceva la fel de flatant, dar adevărul e că m-am întors pe călcâie, l-am chemat pe Darius C şi l-am dus la Mihai, să discute între ei. De ce? Păi, Darius a lucrat şi el la design pentru site, aşa că, în loc să mă bag unde nu ştiu, mai bine chem pe cineva care ştie, nu?

Nu trece multă vreme şi am parte de o surpriză: avem o colegă nouă. Elisa, colegă cu Maria şi noua voluntară a jurnalului. Am făcut cunoştinţă şi eu - neştiind că e aici pentru jurnal - încep cu subiecte de conversaţie aleatorii, vorbind de lună şi de soare. La un moment dat, mă întrerupe şi mă întreabă despre jurnal şi realizez că ea, săracă, era acolo să afle ce facem, exact, în cartea mare. Atunci, pentru că sunt o profesionistă, m-am bâlbâit puţin înainte să fac ordine în idei; şi, pentru că sunt cu multă experienţă în spate, am repetat de vreo 3 ori aceeaşi chestie, doar reformulată. Mă rog, la final Elisa a înţeles ce i-am spus, asta e ce contează până la urmă.

După ce am oferit un monolog memorabil, i-am dat să vadă efectiv cum scriu eu pe telefonul meu (s-a speriat puţin de cât de mult am scris, dar am asigurat-o că ea nu trebuie să scrie atât de mult pentru fiecare întâlnire).

Între timp, i-am cerut telefonul Deliei, ca să fac poze celorlalţi cum lucrează. Faza e că, nu ştiu ce doamne iartă-mă am apăsă pe ecranul ăla, de nu făcea nicio poză şi se mai şi blocase ecranul. Panicată încep să apăs acelaşi buton de vreo 20 de ori, dar nimic. Toată scena asta se întâmpla în spatele lui Ionuţ şi Vilcu care lucrau la robot pe laptop, şi lângă mine era **Darius C - fotografu**. Şi mă vede (era greu să ignori o persoană care mai are puţin şi dă de toţi pereţii cu un telefon) şi **îmi spune "Vrei să faci poze cu aparatul?"**. Eu în capul meu **"DA VREAU?? CE ÎNTREBARE ŞI PE TINE"**, dar cu voce tare am zis un **da ezitant**, pentru că, deşi voiam să folosesc camera, nu ştiu să folosesc una şi nu voiam să-i stric setările sau mai grav, aparatul în sine. Şi el începe să-mi explice cum să folosesc să fac poze, doar că, eu am probleme cu auzul şi, din instinct, chiar dacă nu aud ce se vorbeşte, zic da. *Greşeală fatală. Mă întreabă Darius ceva, eu zic da. El se uită la mine şi întreabă din*

nou aceeași chestie, eu zic iară "da, da". A treia oară se uită la mine ciudat și mă întreabă iară, de data asta zic "poftim, ce?". El se repetă pentru a 4 a oară și de data asta am auzit că mă întreba (dacă știu să folosesc o funcție din aparat) și răspund, foarte senin, cu "ahh, nu. nu știu." A fost.... interesant. Oricum, eu eram în extaz că pot să țin camera și să fac poze.

După ce fac niște cadre 'mirifice', mă întorc la Elisa și Delia, care vorbeau între ele (Elisa terminase de citit). M-am alăturat conversației, dar nu prea, lăsându-le pe fete să se pună la curent, considerând că au fost colege în școala generală.

Întâlnirea s-a terminat relativ repede. După cum am spus, ne-am plictisit cu toții de teorie pentru că nu prea mai avem ce face.

Pe data viitoare!

Draga jurnalule,

RECAPITULARE

Tudor: Tocmai mi-am primit comanda de cafea și ma îndreptam spre masă, la Uzun, când îmi sună telefonul. Doamna director. Huh, nu-mi aduc aminte să fi făcut vreo prostie, de ce mă sună? Răspund, și imediat minze luminează ziua când o aud pe doamnă cum îmi spune că a ajuns comanda de piese. Mulțumesc, închid repede apelul și îi zic lui ăsta a meu, Vlad, să se miște mai repede, că trebuie să ajungem acum în școală.

Bianca: Sunt pe hol, când îmi vibrează telefonul în buzunar, mă uit și văd cel mai frumos mesaj pe care l-am primit de la o vreme: doamna director, anunțându-mă că - în sfârșit - a venit kitul. Dau repede mesaj pe grupul de lideri și alerg spre amfiteatru

Darius C: Tocmai când trecem pe lângă amfiteatru, după ora celor de la 10A (printre care și Ionuț, Doroftei, Șișu, Vilcu și Darius), când deodată, Hagi e în fața mea și-mi spune că a venit kit-ul, că avem piese. Nu l-am crezut în primă fază, l-am pus să repete, și când văd că e pe bune, eram extrem de fericit, nu mai aveam stare să le despachetăm. Andrei se duce și-i spune și lui Mișu.

Ionuț: Ies de la oră, la subsol, din amfiteatru, când îl văd pe Mișu că aleargă entuziasmat spre mine și strigă **"AU VENITT PIESELEEEE BAAAA"**. Când aud asta am fost șocat pentru o secundă, iar apoi a venit amalgamul de emoții peste mine: fericire, nerăbdare, încântare - orice sentiment pozitiv la care te poți gândi, îl simțeam.

Darius C: După ce află și băieții, se eliberează sala, iar Tudor, Bia și Ionuț intră să vorbească ceva cu o doamnă...

Tudor: Uzun se luminează la față, dar nu vine cu mine, avea treabă și a plecat în pacea sa, eu aproape că fug spre școală la cum mergeam. Ajung și merg direct jos, la amfiteatru, să vorbesc doamna Silvia Albu despre site, să ne ofere idei, de asemenea ne-a spus să vorbim cu Cristi Soiu. După avut o conversație cu doamna Mihaela Savu, care ne va ajuta și ne va deschide niște uși.

Darius C: ...cât timp ceilalți erau în meeting, m-am dus la doamna de religie să mă învoiască de la oră - dânsa a înțeles numaidecât și-a fost de acord.

Ștefan: Mă joc fotbal cu băieții, e ultima oră. Mă gândeam ce să mănânc când ajung acasă, când Mihai mă ia de-o parte și îmi zice c-au venit piesele de la robotică, făcând-mi ziua de o mie de ori mai bună. Am mers amândoi la domnu', care a fost înțelegător și ne-a dat voie să plecăm. De cum ne-a zis da, am și fugit pe ușă, aruncând un "Mulțumim!" peste umăr. (l-am auzit pe proful cum râdea, dar n-aveam timp să ne comportăm normal, **au venit piesele!!**)

Ionuț: Sincer, dacă vrei să știi ce s-a întâmplat în meeting, *nu mă întreba pe mine, pentru că tot timpul eram cu gândul la faptul că în sfârșit putem să construim robotul* și la piesele care urmam să le despachetăm. Eram mai fericit decât un copil în dimineața de Crăciun.

Bianca: Nu știu ce am vorbit la întâlnire, știu doar că din momentul în care m-am îndreptat spre sală, am simțit cum, la fiecare pas, mi se ridica o piatră de pe inimă și de împlinire că într-un final se leagă lucrurile și avem robot.

Ionuț: S-a terminat întâlnirea și aproape că năvălim toți pe ușă.

Doroftei: Am aflat de la Vîlcu c-au venit piesele, odată cu Șîșu, așteptăm în fața ușii să iasă de la meet.

Șîșu: Uite-i, au ieșit! **Hai, hai, hai!!**

Darius D: Eu nu am aflat că veniseră piesele până nu am văzut vreo 6 oameni alergând spre info4 (sala noastră de robotică) și mi-a urlat Mișu că avem piese și să vin. Nu știam exact ce se întâmplă, dar m-am alăturat cursei spre sală.

Șîșu: Nu eram foarte sigur la ce să mă aștept când mi s-a spus că au venit "piesele". Care piese? Câte? Ce piese? Dar nu era timp de întrebări, acum scopul nostru comun era să ajungem cât mai repede.

Bianca: Era cât pe ce să dau peste o profesoară când urcam scările, dar ce contează?

Ștefan: E foarte posibil să arătăm ca ultimi nebuni la cum alergăm și chiuim, puțin îmi pasă.

Darius D: Toți arătau ca ultimi nebuni (eu inclusiv). Rupeam cutiile, țipam, chiuiam și săream în sus.

Bianca: Am luat toate piesele la inspectat. **Toate**, nici una nu a scăpat. **Le-am întors pe toate părțile.**

Hagiu: Am deschis cutiile cu *semi-grijă*, iar cu cât vedeam mai multe servo, motoare, terenul, controlere, calculator de bord și tot așa - cu atât rânjeam mai mult. Mă durea fața de la zâmbit sincer, zici că a venit ziua mea sau Crăciunul.

Darius C: Un bonus în toată situația a fost că am găsit stickere diverse - am luat fiecare câteva. Nu se compară cu piesele în sine, evident, dar e ceva.

Tudor: **Toți eram extrem de fericiți, era de nedescris.** Am făcut un video și l-am trimis pe grupul nostru de vorbă, de acolo au înnebunit toți care nu erau la școală să vină și ei - am primit multe mesaje după acel video. Am stat cât de mult am putut, dar aveam pregătire după ore, a trebuit să plec mai devreme.

Dacă ai putea să fi ca o fantomă care plutește, ai vedea 8 elevi pasionați de robotică care, deși cei mai mulți sunt aproape de vârsta de 18 ani sau au împlinit deja, se comportă precum niște copii mici care au primit dulciuri și nu își pot controla fericirea. Sună minunat, eh?

Asta aș fi văzut eu dacă nu mi-ar fi fost **miercuri** rău și n-aș fi stat acasă.

Dar colegii mei au fost extraordinar de fericiți să îmi repete cele întâmplate ca mai apoi să vă spun și vouă (*facem aici telefonul fără fir*). S-au trimis videoclipuri, poze, mesaje și vocale pe grupul nostru, toți care nu am putut veni ofțițați maxim. Maria, singura norocoasă, a terminat ora relativ repede și-a ajuns pe la finalul momentului. N-a apucat apogeul extazului, dar a ajutat la distrugerea cutiilor într-o oarecare măsură (sau ce a mai rămas din ele)

Așadar, deci și prin urmare: avem piese.

Și suntem foarte fericiți.

Astăzi, **joi**, ziua in care toată lumea știa să vină la întâlnire, a început munca serioasă.

Băieții au așezat patru bănci astfel încât să formeze o masă mai mare și-au adus toate piesele. Pungi, peste pungi, peste pungi de piese - trebuie neapărat să ne luăm un organizator pentru că la un moment dat, este inevitabil, se vor pierde din ele dacă lăsăm așa.

Dar, înainte și înainte de toate, trebuie să începem cu o pauză bine meritată; de aceea Darian, un prieten adevărat al tuturor, s-a oferit să ne prepare tuturor ceai (fierbătorul rămas în sală, iar Maria s-a dus să cumpere pahare și ceai din banii puși de noi laolaltă), luând rolul de bunic care știe aroma preferată a fiecărui nepot și cât zahăr, dacă, pune. Plus că Maria a mai cumpărat și biscuiți cu ciocolată să mâncăm. **Mulțumiri speciale lui Darian Munteanu!! și Mariei!!**

(rând de aplauze)

Așa, acum că am dat cezarului ce-i al cezarului, revenim la robotică.

Cât ne-am relaxat cu toții pentru câteva minute (toți veneam de la 6-7 ore de școală), Ionuț și Bianca au căutat, respectiv comandat, o imprimantă 3D. Ah credeți că am terminat-o cu eternele comenzi? N-avem norocul ăsta.

Încă mai intrau și ieșeau colegii, dar **Robi, Mișu și Darian au dispărut complet. N-am nici cea mai vagă idee unde s-au dus.**

Ajunge și Hagi, care imediat ce își lasă lucrurile în prima bancă, se pune pe treabă, mobilizându-i și pe ceilalți. El le dă de lucru Andreei, lui Bogdan și Doroftei să facă un lanț pentru roți - cel mai probabil ca să scape el de munca migăloasă (glumesc, el monta o parte din baza robotului, și spre nefericirea sa, nu are 7 mâni să facă el tot).

Eu vorbisem deja cu Elisa și Delia despre ce au scris, le-am făcut atente unde formularea are nevoie de șlefuire, unde mai pot lucra și, bine înțeles, punctele forte pe care le-au avut; așa că ce mi-a mai rămas de făcut a fost să stau și să mă chiombesc la ce fac ei. **O mare parte din mine voia foarte tare să pun mâna, să ajut, să înșurubez - să.... ceva.** Dar mi-am adus aminte că nu știu ce ar trebui să fac și nici nu știu să citesc schițele pe care le folosesc, așa că n-avea sens să îi încurc: dacă au nevoie de ajutor, o să mă roage... sper.

Așa am ajuns eu să stau pe un scaun lângă Hagi și în fața lui Ionuț, uitându-mă când la unul, când la altul în momentele în care nu îi priveam pe ceilalți care erau fie lângă ei, în spatele lor sau între ei. Sincer, băieții ăștia sunt în centrul acțiunii mereu.

Și tot așa am ajuns să asist cum Ionuț pune piesele pe o altă parte a bazei la care lucra singur, numai ca apoi să le dea jos. *Huh, ciudat.* Începe să dea la o parte piese, să verifice de două, de trei ori telefonul (schița), să citească etichetele de pe fiecare pungă și să

compare 3 piese care arătau la fel. Găsește ce căuta și-i continuă munca.

Îmi ridic privirea în dreapta fix la timp să îl vad pe Tudor, cu ceiuțul într-o mână și un biscuit între dinți, cum îi trage lui Hagi scaunul fix înainte să se așeze, aproape dărâmându-l pe Bia în proces (ea e bine). Andrei, care face greșeala de a nu fi atent, se așază, doar că n-are pe ce. *Buff.* E pe jos, șocat, uitându-se acuzător la Bia, care era fix lângă scaunul lui. Tudor, mustăcînd mai mai să rădă, zice cu o voce la fel de acuzătoare ca privirile lui Hagi: "Mă Bianca! Ce ai cu băiatul? Păi așa se face?". La care Bia nici nu știe ce să mai zică, bâlbâindu-se, uimită de minciuna gogonată. **Când îi vede fața, Tudor și noi toți izbucnim într-un râs isteric - inclusiv Hagi, încă pe podea.**

Ne liniștim, ei se întorc la treaba lor, iar eu la admirat.

Dacă te uiți la fețele Andreei, lui Bogdan și Doroftei, ai zice că sunt nervoși pe tot și toate, dar nu te lăsa înșelat, alea sunt fețele a trei persoane care aproape își rup degetele pentru a face un lanț din piese foarte dure de plastic.

Un frig mă învăluie pentru câteva momente, apoi aud o ușă trântindu-se se la curent. Robi, Darian și Mișu s-au întors. Ia ghici unde s-au dus cavalerii? La Panda să își ia covrigi. Personal, mi se pare hilar, pentru că magazinului e la 10 minute de școală și afară era frig rău, dar ei voiau neapărat covrigi.

Robi s-a alăturat sârguincioșilor care au făcut lanțul, oferind bucăți de covrig prietenilor săi (sau mai degrabă cerșetorilor care mai mai să-l dărâme la pământ când au văzut mâncarea - nu dau nume.... doar unul, Tudor).

Mișu își instalează laptopul (surprinzător nu lângă Răfă care făcea postări pentru insta, dar dacă stau să mă gândesc, nu erau prize destule) se face comod pentru următoarele câteva ore și lucrează la website. Știu, știu: de ce face de atâta timp numai asta? Mi-aș dori să-ți pot arăta, dar în schimb, imaginează-ți cea mai lungă listă de coduri pe care ai văzut-o vreodată în viața ta și dublează-o. Ba nu, triplează. La asta lucrează el, de aceea, hai să avem milă de el și să accesăm site-ul, eh? (vezi ce-am făcut acolo? reclamă și empatie, business woman mă fac!!).

Darian s-a plimbat printre băncii și a făcut poze din când în când și vorbea cu băieții.

În fine, mă întorc iar să mă uit la ce face Hagi și.... ok, hai să o luăm altfel, ai văzut vreodată bările alea de la calorifere? De care se atașează caloriferul în sine? Cele de metal? Cam așa arată și ce avea el în mână, și de ăla trebuia să atașeze niște motoare care să ruleze lanțul ca să funcționeze roțile. Mă rog, asta am aflat mai târziu, la momentul respectiv știam doar că pune șuruburi.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Ionuț cum caută iară ceva piese, și-l întreb dacă vrea să îl ajut. Când spun că zici că m-am oferit să îi dau o împărăție, nu glumesc. Am aflat imediat că, săracu de el, făcuse și refăcuse aceeași chestie de 2 ori deja, dar a folosit ceva piese greșite de două ori și nu putea trece mai departe, de aia căuta aceeași piesă, doar că dimensiuni diferite (vreo 5mm - pentru 5mm a făcut el de 2 ori aceeași chestie.)

Ah și povestea nu se termină aici, că după ce-a găsit ce-i trebuia, a montat iar, însă, de această dată, a montat greșit. Așa că a desfăcut din nou și a re-făcut - corect - pentru a 3 a oară. Dacă va zic că am fost foarte serioasă și nu am chicotit când am aflat și că sută-n-mie nu am făcut comentarii că mai greșește a 4 a oară, mă crede cineva? Da, nici eu. Îl las până la urmă în pace să-și facă treaba.

Ma întorc spre Robi, Andreea, Doroftei și Bogdan, care încă făceau lanțul. Mă simțeam puțin prost sincer, că nu fac nimic, dar din nou, mai mult i-aș fi încurcat. S-a întâmplat ceva destul de neașteptat (probabil nesemnificativ dacă stau să mă gândesc prea mult, dar m-a surprins): mă aplecam puțin peste masă, să vad dacă au reușit Vîlcu și Darius C să deslușească servo motorul și cum funcționează (răspuns: nu încă), când mă trezesc că *Robi îmi întinde punga de covrigi și îmi dă mie ultima bucată. Mă simt onorată, sincer, ultima bucată e de cele mai multe ori cea mai bună din toată mâncarea - indiferent de*

mâncare. Bine înțeles că iau punga și spun mulțumesc, apoi, ca orice om normal când primesc mâncare, rânjesc și mă legăn ușor -- **un dans al victoriei dacă vrei, considerând că să primesc mâncare drept cadou este cel mai minunat lucru pe pământ** -- în timp ce mănânc.

Chiar atunci, se ridică Bia, care stătea lângă mine și se duce la Mișu să îl ajute cu informații despre unde pune și ce poze, cine apare pe site, adrese de email și alte lucruri tehnice pe care niciun om normal nu le ține minte fără să aibă notat undeva (în cazul nostru Bia).

Sincer, mare parte din ce s-a mai întâmplat e o ceață totală: Tudor pune muzică la tabla interactivă, Ionuț pune alta, Tudor iar schimbă. S-a pus și muzică de copii, de petrecere, până și de înmormântare.

- De asemenea Tudor care o teroriza pe Maria și invers. Sincer, zici că ei doi erau frați, nu eu cu Tudor. Era un spectacol în toată puterea cuvântului să îi vezi pe cei doi contrazicându-se.

Era un vibe minunat, toți lucrând și glumind unii cu alții, făcând caterincă în timp ce munceam.

Acum, partea mea absolut și fără niciun semn de întrebare favorită din ziua de azi: Hagi m-a lăsat să pun eu roțile robotului. Dap, exact, ai citit corect. Eu, persoana cea mai paralelă cu robotica, am pus roțile. Singură, complet, de la cap la coadă; Andrei doar mi-a arătat unde pun șuruburile. Și mă roog, m-a ajutat să tăiem surplusul de la roți - dar serios acum, chestiile alea nu se dădeau tăiate!! Numai la una aproape mi-am rupt mâinile.

Cât am montat eu roțile, Darius C organizase pungile cu piese (pe care pot spune cu tărie că Hagi le urăște din tot sufletul său). Și i-a ghiciți ce a făcut Ionuț, din nou? :) Corect!! a pus greșit o piesă, numai ca mai apoi

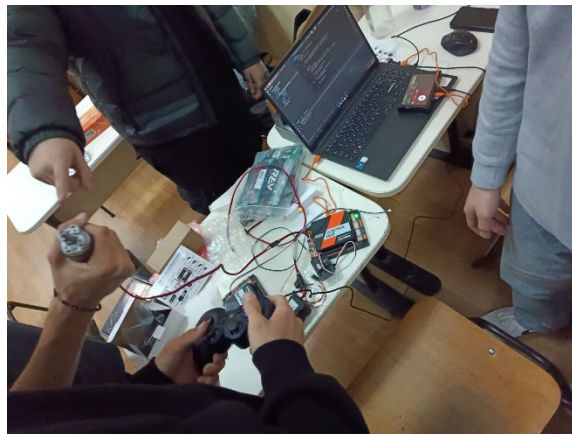
David să greșească partea pe care a unit o bară de metal de alta. Nu mai puteam de chicotit și zâmbit, erau adorabil cum se uitau neputincioși la piese. Dar, până am terminat eu de pus toate cele 4 roți de una singură ei mai aveau foarte puțin și erau gata, deci n-a fost așa o mare problemă.

(am si dovada foto, te rog frumos!!)

În față, în primele bănci, Mișu și Robi vorbesc despre designul site-ului; culori, fonturi, unde pun linia aia, ce animație să folosească - d-astea.

De odată aud cum tipă și râd băieții în dreapta mea și, surpriză surpriză, funcționează servo motorul!!

Poate sună ca nimic pentru tine - abia l-am cumpărat, nu? E normal să funcționeze, deci de ce facem așa mare tam-tam?! Ei bine, pentru noi, micile victorii sunt confirmări că ceea ce facem este bine și sunt surse de mândrie. Niciunul dintre noi nu are zeci de roboți făcuți în spate, nu avem master în robotică sau ceva, suntem pasionați de ceea ce facem și ne dorim să facem cât mai bine posibil, așa că, faptul că Vîlcu, Mișu și Darius au conectat servo motorul la motor și că acesta funcționează este o veste minunată.

Abia atunci am realizat cât de târziu se făcuse: era deja 6 seara. Când a trecut timpul?? Oricum, ne-am dat seama doar pentru că a venit doamna de serviciu să ne anunțe că trebuie să strângem. Niciunul din noi nu a fost bucuros la vestea primită, dar ce să facem? Nu ne lasă să dormim la școală (eram capabil).

Și uite așa, fără tragere de inimă, am strâns piesele, am făcut ordine în clasă, ne-am îmbrăcat și ne-am dus fiecare pe drumul nostru la casa noastră, spunându-ne adio și a revedere de parcă nu ne vedem mâine în școală (avem toți același drum până la o stație de autobuz, dar partea a doua).

Deci, în concluzie, azi a fost o zi ocupată, dar, personal, nu sunt obosită. Din contră, sunt foarte fericită că am stat atât de mult.

Pe curând și pe data viitoare!!

Dragă jurnalule,

Astăzi am fost trădată, într-un fel morbid, horific și inadmisibil. Sunt ofensată, dar mai presus de asta nici nu sunt supărată pe colegii mei, pur și simplu sunt dezamăgită profund.

Cum se poate așa ceva? Nu pot să-mi explic. Uite, îți zic ție faza, și spune-mi tu mie dacă n-am dreptate să mă simt așa?

Astăzi nu s-a vorbit de loc pe grupul nostru, și cum nimeni nu m-a sunat sau mi-a dat mesaj, am presupus, ca orice persoană normală, că nu ne întâlnim pentru robotică - motiv pentru care m-am dus în parc să mă plimb, să scriu în jurnalul meu și să ascult muzică, iar apoi am ajuns în mall. Când m-am plictisit și de uitat prin magazine, îmi scot telefonul, îndreptându-mă către ieșire. În momentul în care am văzut singurul mesaj necitit, m-am oprit fix în mijlocul drumului, nevenindu-mi să-mi cred ochii. Darius C tocmai a trimis un video cu el și câțiva alții (Andrei, Vilcu, David, Darius C, Bia, Ionuț, Darius D) care mâncau toți pizza.

Eram extrem de confuză: când s-a anunțat că ne întâlnim? Am uitat eu? De ce nu știam și euuu?

Care a fost povestea? Mai bine să vă zică ei direct.

Bianca: Păi, să vezi, că eram în drum spre casă, și mă sună Mișu să mă întrebe ce fac și unde sunt. Când îi spun, el mă anunță că băieții au rămas la robotică, așa că m-am întors din drum și am mers la școală iară. Acolo îi găsesc pe toți lucrând fiecare la ceva...

Ionuț: Eu nu aveam laptop, d-aia îl sun pe Darius C să văd dacă ni-l poate aduce pe al lui.

Darius C: Eram acasă, mâncasem, mă schimbasem de haine, până când mă sună Ionuț și ma întreabă...

Ionuț: "Unde ești?"

Darius C: "Acasă, de ce?"

Ionuț: "Uite, noi am rămas să facem la robot, dar n-avem laptop. Poți să vii tu cu al tău, te rog?"

Darius C: Evident, am spus da și m-am grăbit să mă îmbrac și să ajung cât mai repede posibil.

Ionuț: A fost foarte amabil și a acceptat, dar până a venit m-am cam plictisit, așa că am luat controllerul și l-am dezasamblat pentru a vedea calitatea excepțională din care e structurat.

Vilcu: Azi am învățat că cel mai ușor mod de a face asta este să înjunghii cutia în care este sigilat.

Bia: Nu știu exact de ce, când am intrat pe ușă, Ionuț avea piese și bucăți din controller. Nu vreau să știu, sincer. Cum nu prea aveam ceva concret de făcut, îl iau pe Darius D și...

Darius D: ... și ne-am pus să asamblăm terenul pentru robot. Singurul lucru la care nu ne-am așteptat a fost că a trebuit să înșurubăm. A trebuit să mergem până jos la tâmplarul școlii, unde un domn puțin morocănos că l-am deranjat din somn ne-a poftit înăuntru. Ne-a dat o cheie de pe vremea lu bunicu ș-a trebuit să ne descurcăm cu ea (nu prea mers, dar cu chiu cu vai...)

Darius C: Ajung relativ repede la școală și, de cum intru, Mișu îmi și cere laptop-ul (motivul pentru care am și venit)

Vîlcu: Din momentul în care a intrat Darius pe ușă și mi-a dat laptopul m-am pus instant la treabă să codez șasiul, pentru că știam că nu e muncă ușoară.

Darius C: Mai stau ce mai stau, și ajunge și Hagiul...

Hagiul: Când îi văd pe Bia și Darius că s-au pus să assembleze terenul, am fost bulversat. Nu aveam loc și nici nu ne trebuia, de ce doamne iartă-mă s-au pus să îl facă, nu mă întrebați. În fine, asta este - găsim noi loc.

Darius C: După ce face pe mama care le face lectură copiilor obraznici lu' Darius și Bia, noi doi mergem să așezăm șuruburile și garniturile în pungi separate, marcând tipurile de piese corespunzător.

Doroftei: **Îmi era foame**, am văzut că nu e foarte multă treabă de făcut, așa că propun să facem chetă și să comandăm ceva.

Bia: Când ne propune David să luăm de mâncare, suntem toți de acord, și Andrei ne spune de **oferta de la Domions de 3+ 1 gratis**, așa că luăm de acolo.

Ionuț: Venise mâncarea, așa că ne-am oprit cu toții din lucru și-am mâncat. Eu propun să ne uităm la filmul "Real Steel", iar ceilalți sunt de acord.

Darius D: Eu și David am tras draperiile și-am închis luminile.

Darius C: Eu m-am logat pe Netflix ca să ne putem uita la film.

Vîlcu: Eu, Ionuț și Bia am așezat băncile, ca să vadă toată lumea și să putem lua pizza oricând vrem.

Hagiul: Eu am supravegheat toată operațiunea. După ne-am așezat confortabil, am mâncat și ne-am uitat la film. Bineînțeles că nu putem să ne uităm în liniște, aruncând comentarii de gen: "Facem și noi un robot ca ăla?"

Ionuț: Sau "Bă, da' piesea aceea n-ar trebui să fie în motor?" numai ca în câteva secunde să se audă un "Ahh, ok, are sens de fapt".

Bia: Trebuie să recunosc, e puțin ironic faptul că noi suntem la robotică și ne uităm la un film de roboți dar ce pot să zic? Suntem pasionați.

(Hagiul: De fapt suntem točilari și filmul e prea genial, dar cum a zis Bianca.)

Darius D: Totuși, pe la jumătatea filmului, când nu mai aveam pizza și deveneam puțin geloși pe băiatul din film, ne-am întors la treabă.

Bia: Eu și Darius am terminat cealaltă parte din gard. Nu știu de ce, dar e cam ... nedrept? Nu-i atât de rău totuși.

Darius D: E ciung. N-am habar care e motivul, dar e.

David: Când au finalizat terenul (doar o parte din el; nu avem loc în sală de el întreg), Darius D a venit să ma ajute să montez brațul, dar după asta a trebuit să plec.

Hagiul: Eu, Ionuț și Vîlcu am reușit să facem robotul să se miște corect - până acum putea doar înainte sau în față

Ionuț: Ce s-a întâmplat de fapt a fost că am început să ne apucăm de programarea motoarelor și ne a cam dat de cap. Ideea era ca noi nu priveam dintr-o perspectivă logică având în vedere poziționarea fizică a

motoarelor (sub alte cuvinte eu și cu Mișu ne ciondăneam și puneam replica "*TI AM ZIS EU*" unui altuia , după aceea plecăm ambii proști să vedem că robotul făcea gogoși (spinuri).

Bia: Eu am făcut teren pentru robot iar băieții mei l-au folosit să stea pe jos cât se jucau - testau adică - dacă funcționează ca lumea roțile. Frumos, ce să mai zic.

Darius D: După ce-am văzut că merge cum trebuie, eu și Bia a trebuit să plecăm, aveam treabă. De aici, nu știu ce s-a întâmplat.

Bia: Atât știu, restu' întreabă-i pe ceilalți care au rămas.

Vîlcu: Cât am mai lucrat puțin la autonomie, respectiv la odometrie și am terminat sistemul de axe xOy s-a pus muzică, să lucrăm mai cu spor. Majoritatea au for rap sau trap de la MfDoom, 2pac, Biggie și Kanye. Acum mai rămâne să scriu codul de la autonomie și de la braț.

Ionuț: Eu am învățat între timp (după 273737 de scos și băgat configurari ale codului în procesorul Control hub) ș-am reușit. Însă abia după întâlnire am realizat că trebuie scrise invers valorile parametrilor.

Vîlcu: O să urmeze pe viitor să ne vedem cu celelalte echipe să ne antrenăm. Și... Da...Cam asta am făcut azi.

**S-AU UITAT LA FILM, AU MÂNCAT PIZZA ȘI AU FĂCUT UN COVORAȘ SPECIAL PENTRU ROBOT??
FĂRĂ MINE??**

Zi-mi tu mie cum să nu fiu dezamăgită.

M-am mai împăcat totuși când fiecare din ei mi-a povestit dintr-o nouă perspectivă și cu noi detalii. Nu pot rămâne supărată când sunt așa drăguți, dar le-am spus: "De acum mă sunați și pe mine!". Au fost cu toții de acord (evident, duhh).

Acum, lăsând gluma și ironia deoparte, chiar sper că s-au simțit bine - iar din câte mi-au spus mie (și ție), s-au simțit minunat.

Pe data viitoare! Când chiar o să fiu acolo :)

Dragă jurnalule,

O oportunitate minunată ni s-a arătat astăzi!! **Vîlcu și Ionuț s-au dus la Casa Tineretului** unde s-a ținut un eveniment de orientare în carieră. **Iar acolo s-au întâlnit cu Coadă Marius**, un antreprenor care, după ce băieții i-au explicat în mare despre echipa noastră, **le-a spus că, dacă putem să îi prezentăm mai concret și să-i arătăm ce facem, este dispus să ne ofere o sponsorizare!!** . Le-a dat băieților email, instagramul, numărul - tot. Acum, nimic nu e sigur, dar avem speranță, și asta contează.

Tot pentru că ei au fost la această întâlnire (și țin să menționez că *NU* m-au anunțat de existența acestuia decât după) am ajuns să îi dau mesaje lui Vîlcu și ca Bia să îi sune, că nu știam dacă mai stau sau nu la școală. Au răspuns într-un final, i-au spus foarte repede unde sunt și când vin înapoi, și-au închis. Eu am rămas cu sarcina de a găsi o sală de clasă liberă, pentru că cea pe care o folosim în mod normal era ocupată. Așa am ajuns eu la subsol, cu jurnalul meu în brațe, scriind despre tot ce-mi trecea prin minte.

Când au intrat în clasă, au venit original Darius D, Ionuț și Vîlcu; apoi, câteva minute mai apoi intră și Hagi cu Ștefan după ei. Se instalează, își dau jos gecile, aduc piesele, robotul și terenul de jos și se apucă de treabă.

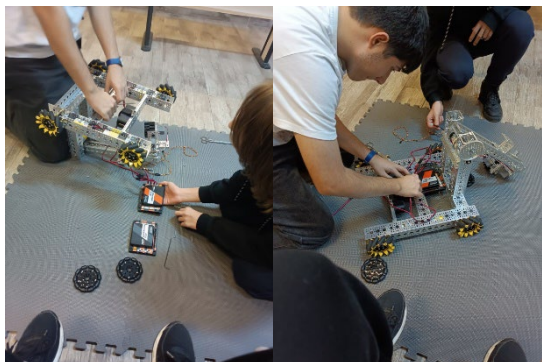
Ce treabă putem noi (adică ei) să facă când suntem așa puțini? Păi:

Andrei și Ștefan au fost foarte răi și au dau jos roțile pe care mi-am dat eu silința să le pun. Fără motiv!! Fără scop!! asta dacă nu iei în considerare faptul că le-au schimbat cu alte roți care permite robotului să meargă și în diagonală... Dar fără scop și din pură răutate!!! Evident!! (în apărarea lor, m-au lăsat să înșurubez din nou)

Ionuț și Vîlcu au lucrat cât au lucrat la programarea și codat, iar când trebuia să aștepte să se descarce vreun fișier infinit sau când pur și simplu avea nevoie de o pauză, Ionuț se ridica să se plimbe dintr-o parte în alta sau să vadă ce face Andrei la robot. Vîlcu la un moment dat a și renunțat să se mai așeze jos, și pur și simplu inspecta piesele, se juca cu o bară de la teren ca și cum e o sabie sau făcea exerciții cu barele de ascend.

Între timp, au venit Bia și Maria, care i-au confiscat barele și s-au pus pe montat și înșurubat - reușind chiar să blocheze niște bucăți; *dar s-a rezolvat, după mult răs și sufocat de răs. :)* După ce au terminat, Bianca a plecat, și-am rămas Maria, eu, Ionuț, Vîlcu, Hagi și Ștefan.

Băieții erau cuplați doi câte doi - doi la codat, doi la înșurubat, iar eu o ajutam pe Maria să învețe un monolog la engleză pentru a doua zi. Deși că o ajutam să învețe e mult prea mult spus, că râdeam cea mai mare parte din timp, incapabile să fim serioase pentru mai mult de 10 secunde. Iar când ne potoleam un pic, se întâmpla să ne uităm una la alta și să izbucnim iară.

Seara asta a fost mai liniștită decât restul, fiind mai puțini, dar la fel de distractivă - asta e sigur.

Ne vedem mâine, pe curând!!

Dragă jurnalule,

Spre deosebire de alte dați, astăzi a fost... ei bine, sincer, a fost o zi. O zi ciudată, diferită.

Din multe puncte de vedere. Dar au fost și lucruri obișnuite, cum ar fi cât de entuziasmată devin când mai am puțin din ora de religie (după ea am robotică) și cum stau cu ochii pe ceas, iar când văd că e 14:00 sunt prima pe ușă. Sau atmosfera relaxantă când intru în sală și îi văd pe băieții adunați în jurul machetei din carton făcută de Hagi.

Și ca de fiecare dată, ne salutăm, ne facem cu mâna și după ei se reîntorc la conversația lor iar eu îmi văd de treabă sau mă așez undeva pe o bancă sau un scaun, cu picioarele încrucișate și îi ascult. *Mă rog, impropriu spus 'ascult', de multe ori nu aud ce spun, nu mă pot concentra pe atâtea persoane vorbind una după alta, dar mă uit la ei - le urmăresc expresiile, mimica, cum se mișcă. E interesant, să vezi cum reacționează fiecare, chiar dacă e la aceeași situație sau propoziție - reacția e diferită la fiecare.* Spre exemplu, Mișu dă din cap și e atent la ce spune Andrei, la fel și Darius D și Sabin. Ionuț pe de altă parte, era "oarecum" atent, mai mult focusat pe burger-ul din mâna lui (mi se pare corect, are prioritățile puse la punct).

Și tot ca de fiecare dată, când o văd pe Delia, îi zâmbesc și începem să vorbim. Darian a venit și el puțin mai încolo, am vorbit despre jurnal și cum să împărțim totul în capitole și am vorbit despre diverse idei; oricum, nimic nu e cert la momentul acesta, abea pe la final putem să ne gândim concret ce și cum. Azi pur și simplu am schimbat idei.

Dar, din alte puncte de vedere, astăzi a fost o zi foarte diferită. În primul rând, m-am apucat de quilling - pentru a face un tablou cu logoul nostru. Ce e quillingul? Este arta de a rula fâșia de hârtie, o artă care își are rădăcinile în Egiptul Antic. Nu are sens să îți explic eu, în termeni vagi și care cel mai probabil nu o să aibă niciun sens fără să vezi efectiv despre ce vorbesc (o să aștepti fie să te uiți la tabloul-logo care e cel mai probabil pe undeva pe acolo sau dacă nu, o căutare rapidă pe google și poze te lămurește ușor)

.....

Ai căutat? Ai văzut? Așa, foarte bine.

Daca nu, uite iti pun eu poze aici. Lucrarile de aici sunt facute de mama si de mine :

Acum ca te-ai lamaurit cum arata quillingul, revenim

N-am făcut foarte mult, nu am avut fâșii negre acasă, dar le-am făcut pe cele pe care le aveam la mine. La un moment dat, după ce a venit o nouă colegă (Ana) și am făcut cunoștință, m-a văzut ea și Șișu ce fac și m-au întrebat dacă pot să-i învăț să facă și ei. Noroc că am adus mai multe ace, că am putut să le arăt cum se face - mama a făcut ateliere de quilling și a predat multor copii, așa c-am învățat de mică să le 'predau' altora ce să facă.

Alt lucru foarte diferit de restul zilelor (și care sper să nu se mai întâmple) au fost vestile pe care le-am primit. Chiar când vorbeam cu Bia - care se chinuia să înșurubeze ceva pentru coșul terenului, dar apoi i-a dat lui Andrei să facă), Șișu și Ana (care amândoi rulau fâșii), zicându-le povestea de cum a ajuns mama să descopere quilling-ul, mă sună chiar persoana în pricină. Apelul nu a durat mult, dar mi-a schimbat toată energia în momentul când mama a rostit cuvintele "*Nero a murit. A fost călcat de mașină.*"

Pentru că realizez că n-aveți de unde să știți cine e Nero, el era motanul meu, un pisoi de vreo 5-6 luni pe care l-am primit de la mătușa mea de la țară. El era motanul meu de suflet, dormea cu mine în fiecare seară, se ținea mereu după mine și îi plăcea mult să stea pe umerii mei când stăteam la scaun să scriu.

Așa că vă imaginați că, din toată bucuria mea din acel moment, n-a mai rămas nimic după asta. Am încercat să nu deranjez pe ceilalți cu vestile proaste, dar nici 10 minute nu trec și Andrei și Darian mă întreabă deja dacă sunt ok. Când află, le pică fața, iar Maria, care era și ea lângă mine, mă ia în brațe. Mai mai să plâng acolo.

După asta, băieții mi-au făcut ceai (da, încă avem ceai, mi se pare drăguț rău) și Maria a început să-mi spună o poveste despre un câine pe care l-a avut când era mică.

În spatele nostru, Ionuț, Vîlcu și Mihai lucrau să codeze și la website, însă, la un moment dat, nu știu când (o să presupun c-a fost atunci când s-au săturat să se uite la coduri și să înțeleagă numai un sfert), dar am ajuns cu toții să fim într-un cerc, să vorbim vrute și nevrute. Toți mai puțin Ionuț care, pentru motive care-mi sunt necunoscute, se plimba, dansa, se învârtea în loc de plictiseală și se mai uita prin piese. Zici că eram eu când mama vorbea cu orele cu vreo prietenă de a ei și eu n-aveam ce face.

Tot astăzi am aflat că Hagiul știe să facă din origami o floare de lotus.

Și am aflat și că, indiferent de vârstă, băieții, când văd un băț sau bară sau țevă (irelevant ce, sincer) de culori albastru și roșu se gândesc instant la Star Wars și încep să se joace cu ele. Dap, asta s-a întâmplat. Mihai se 'lupta' cu Hagiul, iar Ionuț cu Darian. Erau absolut adorabili și haiosi. Mai ales felul în care, fără să-și vorbească neapărat, s-au gândit colectiv la același lucru.

Pot spune că, până am început să strângem totul, m-am simțit de o mie de ori mai bine și n-a fost așa greu să merg acasă unde ghemotocul meu negru cu alb nu mă va mai aștepta. **Pentru asta le multumesc tuturor din suflet!!**

Pe curând, și ne mai auzim cu vești mai bune!

Dragă jurnalule,

Astăzi am terminat cu 2 ore mai devreme școala (ne-a dat drumul la franceză și doamna de română nu a venit la școală), de aceea eu și Maria - care avea de asemenea liber - ne-am instalat într-o clasă goală pentru acele ore, până termină ceilalți și începe robotica. La un moment dat ni s-a alăturat și Robi, care și el la fel, terminase programul.

Am râs, am povestit și ne-am simțit bine pentru un timp, iar apoi Maria s-a apucat să facă listă de companii, Robi a lucrat la logo, iar eu mă uitam la ei în timp ce mâncam.

Trece timpul, se face ora 2 și coborâm jos, la minunata, extraordinară și fabuloasă sală Info 4 în care ne petrecem noi după-amiezile până ne dă afară școala.

Acolo îi găsim pe Hagi, Mihai, Larisa, Dragoș și Bogdan; Și de asemenea, o prezență nouă, o față nouă. Maria, cunoscând-o pe fată, ne face introducerilor tuturor: "Băieții (și fete), ea este Maria. Maria ei sunt..." și ne enumeră pe fiecare în parte, rugându-ne să ne prezentăm partea pe care lucrăm în clubul nostru și ce facem fiecare, ce reprezintă secțiunea noastră. Colega nouă a ascultat pe fiecare în parte și apoi a ales domeniul lui Robert, design. De acolo, ea s-a așezat lângă el și Mihai, care au început să-i explice ce și cum. Ceilalți ne-am răsfiat, căutându-ne de lucru. Eu îmi scot quillingul și mă apuc să rulez, Maria se duce la subsol să facă apeluri și ceilalți... ei bine, adevărul e că ne cam uitam pe pereți, nefăcând nimic; ca de obicei - primele 20 spre 30 de minute din întâlnire sunt cele mai relaxate, când facem pauza dintre școală și robotică, în care mâncăm, ne uităm pe telefon sau mai știu eu ce.

Cum am scos quillingul, Andrei a venit la mine să mă roage să-l las să facă și el: se plictisea maxim, pentru că Ionuț și Mișu aveau mai aveau o oră și nu putea să facă nimic fără ei. Ce să fac? Îl las, și spre surprinderea mea, chiar se descurca bine. A văzut Larisa ce facem și s-a oferit și ea să ajute.

Darius C a intrat mai adineauri, urmat destul de repede de Șișu și Ana. Apoi, trec câteva minute și apare Tudor - o aparență surprinzătoare, considerând că nu mă așteptam să îl văd. El ne vede la mica noastră 'șezătoare' și, cum avem multe amintiri din copilărie în care făceam piese și vorbeam sau ascultam teatru radiofonic, se alătură nouă. Cu atâția care lucram, terminăm repede fășiile, iar bietul Hagi iară nu mai are ce face. Dar e foarte curând salvat de Ionuț și Mișu care au terminat într-un final orele.

Tudor pleacă după Maria să facă apeluri, cei trei meșteri aduc robotul și încep să codeze sașiul, Mihai lucrează la website, Ana și Robi fac designul pentru logo (Maria, fata cea nouă, a plecat adineauri; are pregătire). În partea cealaltă Darius C, Dragoș și Bogdan unesc patru mese pe care pun toate piesele și continuă munca începută data trecută: sortarea și notarea lor în cutii. Șișu era ca un pendul, trecând când pe la băieți să-i ajute, când pe la Ana, să vorbească și să vadă ce mai face, poate uneori să o ajute cu vreo idee.

E un ritm sistematic dar haotic care se instaurează la fiecare întâlnire. O liniște zumzăitoare în care lucrăm - un fenomen care, deși cel mai probabil inconștient, este reconfortant. Te poți aștepta ca, dacă te așezi

mai în spate, undeva unde nu se lucrează, să observi grupurile, "migrațiile" dintre grupurile și interacțiunile dintre cei din grupuri, și, dacă îți inclini capul puțin la stânga, îți îndrepti spatele și te sprijini pe palme, mai mai c-auzi un fel de vals robotic pe care se dansează.

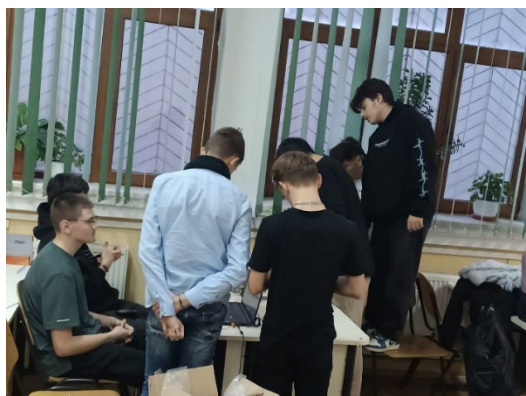
Bine înțeles, această iluzie ar dura numai o secundă, pentru că în următoarea ceva s-ar întâmpla. Ia exemplul meu: Tudor se întoarce, intră pe ușa, strigând cu entuziasm "Ce faceți, băieți!?" și se alătură acțiunii.

Cred că a devenit o obișnuință să punem muzică pe fundal, pentru că, după ce se liniștește iară - unul din puținele momente - Ionuț se ridică și merge la tabla interactivă, pe care încearcă să deschidă YouTube-ul.

Problema? O muscă. Muscă, care, încăpățânată, nu vrea să se așeze pe altceva decât ecranul tablei, apăsând toate butoanele posibile și împiedicându-l pe bietul băiat să pună muzică. **Trebuia să vezi meciul de 'box' (între aer și Ionuț).** Într-un final a reușit să își pună una din melodiile lui, întrecându-se victorios la robot.

Robi, care de când intrasem în sală până acum a lucrat doar la logo, s-a ridicat și a țipat. Nu la cineva sau ceva anume, dar nu-i ieșea ceva acolo. Sincer, cred că ne simțim cu toți așa din când în când; soluția lui a fost una chiar bună: a luat o pauză, în care a vorbit cu băieții, s-a dezmoțit și după înapoi, la calculator.

Oh, uite-o și pe Maria! O întreb dacă a avut vreun succes la marketing, dar nimic. Ba din contră, îmi spune că a sunat la una din firme - n-am reținut numele - și, după ce se prezintă și explică de ce sună, întrebată dacă ne pot oferi o sponsorizare, răspunsul, cuvânt cu cuvânt al domnului din partea cealaltă a ecranului, este: **"Suntem săraci și n-avem banii".** *Am râs de m-am prăpădit când am auzit!!* Acum, ce să zic, omul a fost sincer, nu te poți supăra pe el, plus că simpatizăm cu ei.

După asta, noi două vorbim de școală și altele, uitându-ne la băieții care... erau un spectacol să îi privești: Mihai pe un scaun în picioare, pentru că e prea scund să vadă de ceilalți din față, Ionuț - care are controlul în mână și testează dacă codurile puse de Mișu sunt bune - arată ca un copil care a primit jucărie nouă și învață să o folosească, Vîlcu trece de la stres la entuziasm cu fiecare cod care nu merge și care funcționează, Robi care, până la urmă a abandonat logoul pentru seara asta, iar Dragoș care se uită fascinat în timp ce Darius C filmează tot. **Sunt adorabili, jur.**

Deodată, strigă toți, colectiv, de bucurie. Apoi, Hagi se duce după piese din cealaltă cameră, Mișu pune robotul pe covorul de pe jos, Mihai ia în mână coșul. Toți erau așa entuziasmați, nu înțelegeam de ce în acel moment, dar imediat am aflat, când Ionuț, cu controllerul în mână, a ghidat robotul să ridice sample-urile puse pe covoraș **(lucru la care toți am strigat, mândrii și în extaz)** apoi a dus robotul până la Mihai, la coș, și - după mai multe încercări, toate amuzante - pune sample-ul înăuntru **(alte strigăte și chiuituri).** Maria mi-a șoptit în ureche că ai zice că suntem la un meci de fotbal - și mare dreptate are.

Au încercat să pună și-un specimen pe bara de ascend; a fost mult mai complicat, dar cu chiu cu vai, au reușit!! Pot spune că **Jex, acesta e numele robotul nostru (eu l-am ales),** ne-a făcut pe toți mândrii. Am și descoperit că nu poate face ascend-ul cum trebuie și au remarcat că trebuie să mai lucreze la braț și la modul de a ridica speciemenele și sample-urile, însă asta nu ne-a oprit din a rânji până la urechi.

După aceea am decis că ar fi cel mai bine să încheiem ziua cu un succes + că afară era întuneric.

Luni vom aduce îmbunătățiri, astăzi ne bucurăm.

Pe data viitoare!

Dragă jurnalule,

Astăzi a fost prima dată când am stat la oră la altcineva pentru că nu puteam să plec acasă și pe hol e prea frig. Nu știu cum am ajuns clasa a 10 a fără a sta niciodată la o oră care nu e a mea - probabil datorită 'pasiunii' mele arzătoare să stau în școală, dar asta s-a schimbat azi.

Am terminat programul, din nou, mult mai devreme decât ar fi trebuit, așa că am dat mesaj pe grup și mi-am întrebat colegii de robotică cine este dornic să mă adopte pentru o oră, să nu mor de frig pe hol. Bianca și Darian, mereu săritorii, s-au oferit. De aceea, de la ora 12 la 13 am avut o oră suplimentară de chimie în care am făcut tema la franceză.

Apreciez bunătatea colegilor mei care nu m-au lăsat să îngheț!

La 13, totuși, i-am părăsit și m-am dus la info4. Sincer, mă așteptam ca sala să fie goală, dar nu. Ionuț și Mișu erau deja acolo, lucrând la robot. Sincer acum, băieții ăștia n-au casă? Au un sac de dormit în ghiozdan și se ascund în vreo arhivă, sau cum?? Cei drept îi văd cum ies și pleacă acasă de fiecare dată, dar mai știți?

Oricum, ei lucrează la robot, eu cu căștile și quilling lucrând pentru logo.

Maria, Hagi și Bianca urmau să se alăture într-o oră, când terminau informatica, respectiv germana.

Maria a venit prima. Noi două vorbisem deja ca după ora ei să mergem la magazin; îi întrebăm pe cei doi dacă vor ceva și după ce ne dau comanda, plecăm. Faza a fost în felul următor: *Mișu a vrut cartofi prăjiți de la patiserie, cu ketchup dulce și un pepsi; Ionuț a vrut o sticlă de apă, plată, la doi litri și, cutez, "ceva snacks-uri" (numai el știe la ce se referea exact)*. Toate bune și frumoase până ajungem la patiserie și e închis, asa că-l sun pe Vîlcu. O dată - nu răspunde. De două ori - 'Abonatul apelat are telefonul închis...' . De trei ori - '...sau nu se află în aria de rețea'. Îl sun pe Ionuț. O dată, de două, de trei: aceeași poveste. Acum, nu era să ne întoarcem înăuntru, întrebam pe Mișu ce vrea de la magazinul de lângă și iarăși să plecăm. D-aia intrăm în magazin și, pentru orice siguranță, iau trei cornuri 7days, chipsuri și băuturile pentru fiecare din noi. Dacă nu le plăcea ce le-am ales, soarta și destinul, n-am ce să le fac!

Pe drumul de întors o întâlnim pe Bia, așa că o așteptăm și pe ea să își cumpere de ronțăit, și-apoi ne întoarcem toate trei. Intrăm în clasă, băieții (Hagi, Mișu, Ionuț) lucrând fericiți la robot, niciun stres pe lume. Eu și Maria, când le dăm mâncarea îi întrebăm râzând unde au telefoanele și de ce le aruncă pe geam. Dragii de ei erau așa confuzi în primă fază, dar când au realizat și-au cerut scuze.

Toți ronțaim și vorbim între noi, ei lucrează la robot, eu cu Maria la quilling și Bia supervizând, ne-am relaxat cu muzică pe fundal; mai ales când eram doar noi astăzi, urma să fie o zi liniștită.

Trec vreo 15 min, să zicem, dar nici atât, și Ionuț se uită la telefon, probabil verificând mesajele. Deodată se ridică repede, se grăbește spre ușă, împiedicându-se de un scaun în proces, și iese cu telefonul la ureche. "Huh, ok, probabil ceva important, a primit ceva vești sau a intervenit ceva. Sper să nu fie de rău" mă gândesc eu când văd graba lui. După, văd că *telefonul meu sună*. Ce coincidență, nu? Nu. Era Ionuț, de pe hol. El mă suna înapoi, c-abia văzuse apelurile pierdute de la mine și aparent eu nu eram în clasă dacă-l întrebai pe el. Nici n-am apucat să răspund, că închide și intră înapoi pe ușă. Mă uitam confuză la el --care avea un zâmbet din ăla de îl ai înainte să le mărturisești părinților o prostie pe care ai făcut-o -- și-mi îmi explică ce s-a întâmplat (n-a realizat că eram deja în clasă și era despre mai adineauri cu mâncarea). Mai mai să râd cu lacrimi când am auzit! Măcar am învățat o lecție: nici Ionuț, nici Vîlcu nu răspund la doar trei apeluri.

Trece ceva vreme

Au reușit! Au făcut brațul așa încât să poată apuca speci

Jex zici că e un cățeluș care își strânge jucăriile favorite sau când vine la mine (ghidat de Ionuț) să îi dau un sample, ca și cum cerșește mâncare. Îl ador.

A mai exersat Ionuț cum să pună în coș și să pună speci

și, deși i-am rugat foarte frumos pe băieți să mă joc cu Jex, nu am apucat. Altă dată! Sper.

Ei bine... cam atât de azi.

Am strâns, am închis luminile și am mers acasă. Pe data viitoare!

26.11.2024

Dragă jurnalule,

S-a cântat la chitară!!

Nu știu ce s-a mai întâmplat azi, nici nu pot spune că-mi pasă atât de mult.

Darian și Andrei au venit cu chitățile. *Darian cu una acustică și Hagi cu una electrică.*

E posibil ca Bia, Denisa și Maria să fi vorbit cu companii sau ca Ionuț să fi codat ceva; habar n-am cu siguranță. Ce știu? Știu că mi-a plăcut maxim să ascult cum băieții exersează la chitară în timp ce făceam piese pentru logo (la care m-au ajutat și Bia și Maria)

Mai multe ... nu prea am ce să zic. Mi-aș dori să îți pot da o bucată din amintire mea, să vezi ce frumos a fost astăzi: fetele întinse pe covorașul lui Jex și vorbind vrute și nevrute, Ionuț în spate lucrând la calculator și dând din cap în ritmul muzicii, ceilalți doi corectându-se reciproc și exersând. A fost ca o scenă dintr-un film, numai că în viața reală.

Să tot fie zile ca astea, sunt favoritele mele.

Pe data viitoare!

27.11.2024

Draga jurnalule,

Astăzi începem ziua cu niște vesti: ieri seara Tudor, fratele meu și unul din membrii acestei echipe, a decis în urma unor discuții în familie ca cea mai bună decizie este să se retragă din clubul de robotica, cu scopul de a se putea concentra să învețe pentru examenul de bacalaureat.

Îi uram multă baftă și îi mulțumim că ne-a fost alături până acum !!

In alta ordine de idei, am aflat unde se ține regionala, și se pare că presupunerea noastră (Iași) nu a fost așa departe. Vom merge la Piatra Neamț.

De aceea astăzi, fiind o zi mai relaxată decât restul, majoritatea liderilor (eu, Maria, Ionuț, Bia, Hagi, Mișu) care am rămas după ore, am discutat diferitele metode de transport, avantajele și dezavantajele fiecăruia și-am ajuns la concluzia că, pe moment – luând în considerare posibilitatea să primim o sponsorizare în viitor privind transportul – cea mai bună soluție este să mergem cu trenul.

Altceva... am vorbit, am râs, ne-am distrat, băieții au mai codat și-au revizuit lista de piese, dar asta-i tot.

Pe curând!

Dragă jurnalule,

Timpul este o noțiune abstractă, nu are formă și nu poți să-l ții în mână; și totuși, mereu auzeam, când eram mică, expresia de 'a-ți scăpa timpul printre degete'. Mi se părea puțin ridicolă, deși înțelegeam la ce se referă - pentru că de ce ai spune așa ceva când nici măcar nu există în formă fizică??

Și totuși, trec lunile, trec anii, și am înțeleg într-un final de ce: pentru că exact așa se simte; ca și cum timpul ar fi nisip iar noi încercăm să ținem cât mai mult în mâini, dar ne tot cade printre degete. Dar, cu anii care au trecut, am învățat că e mai bine să-l lași să treacă, să te bucuri de acum.

De aceea, când m-am trezit astăzi, m-am schimbat și mi-am făcut geanta pentru școală, nu am petrecut prea mult timp stresându-mă că în noaptea asta (mai precis la 1 dimineța) s-au împlinit 17 ani de când mă aflu pe Terra. Asta nu înseamnă că nu eram doar puțin (mai mult) entuziasmată să petrec ziua cu echipa de robotică, în special când am luat suc, pufarine și dulciuri pe care să le mâncăm cu toții.

Ce-i drept, cu cât se apropia ora 14, am realizat că n-am mai avut niciodată o 'petrecere' de genul (mereu am petrecut ziua cu familia sau prietena mea cea mai bună) și am început să mă panichez: ce fac? ce zic? servesc prima dată? o să se cânte la mulți ani? ce fac?! Norocul meu a fost că Maria m-a luat de mână, m-a ajutat să aduc cele 3 sticle de suc – trebuia să satisfac clientela, nu? - și mâncarea, și-apoi a stat cu mine până când i-a început ora de informatică la care trebuia să meergă.

*(Pentru context, pe 2 a fost ziua lui Mihai și astăzi a fost a mea, dar cum luni nu ne-am întâlnit, am celebrat astăzi ambele zile – **La mulți ani, Mihai!!**)*

Când intram pe ușă, sincer, nu știam la ce să mă aștept, dar i-am găsit pe băieți în jurul robotului, vorbind între ei, și pe jos erau baloane umflate (nu știu când au avut timp, sincer). O să presupun că te aștepti să spun că au fost confeti, că s-a cântat 'la mulți ani', că m-a luat toată lumea în brațe pe mine și Mihai, și că a fost o petrecere în toată puterea cuvântului. Adevărul, pe de altă parte, este că a fost cam așa: am intrat pe ușă cu un rucsac greu ca pietrele de moară pe un umăr și cu o sacoșă care avea 6kg+ pe celălalt, obosită de la școală și puțin speriată de ce s-ar întâmpla. Darian m-a ajutat să pun sacoșa pe cea mai apropiată bancă, mi-am trântit geanta pe un scaun alături de geacă și pentru următoarele câteva secunde am găfăit zici că m-au alergat turcii.

După ce îmi recapăt suflarea, mă uit puțin în jur, neștiind ce să fac pe moment; apoi îmi aduc aminte că am ciocolată și să le împart. Aici a intervenit a doua situație ridicolă (prima fiind grația cu care am intrat pe ușă): cutia bomboanelor era ... cum să zic, făcută astfel încât să trebuiască să scuturi puțin de ea ca să iasă ciocolata, ca la cele kinder. Lucru pe care l-am realizat abia după ce am întins cutia spre Maria să își ia ciocolata și începe să se chinuie puțin să ia. Așa am ajuns eu să îi fac pe toți să-ntindă mâna și să scutur eu cutia, astfel încât să cadă batonul. **Aici, intervine alt detaliu hilar: cădeau câte trei la persoană, și trebuia să confisc din ele,** ca s-ajungă la toată lumea. Toată scena a fost ca-ntr-un film de comedie.

Între timp Biancăi i-a venit miraculoasa idee să pună melodia 'happy birthday' la tablă (spre oroare mea, considerând că nu sunt o fană a ideii să stau în fața a 15 persoane care să-mi cânte) și îi spun să o oprească imediat, bușindu-ne pe ambele râsul.

Mă rog, împart și sucul, pun pufarine în castroane și le dau băieților și încep să vorbesc cu Larisa și Delia, de stele, de lună - orice, sincer.

Băieții ronțăiau mâncarea, vorbind de robot și probabil discutând ceva foarte și extrem de important (sunt destul de sigură că vorbeau de meciul de fotbal sau de un joc, dar da, extraordinar de important).

Acum țin să menționez următorul lucru: pe tot parcursul acestei zi, Mihai, de când am ajuns la școală și m-a văzut pe hol, până când a plecat de la robotică acasă, mi-a spus 'La mulți ani, Magda!' de cel puțin 30 de ori. N-a ratat nicio ocazie. Nici măcar una. **Apreciez dedicația!!**

Revenind la mine și fete, undeva în mijlocul conversație noastre, mi-am adus aminte de ceva, așa că-l strig pe Darian (care făcea pe barman-ul motiv pentru care a trebuit să aștept să aibă toți suc în pahare) și-l întreb dacă le-a pus Deliei și Larisei idea noastră. Când spune nu, mă prefac 'supărată' pentru câteva secunde, dar după mă întorc la fete și le explic la ce mă refeream: eu și Darian am discutat acum câteva zile și am decis să le dăm fetelor de ales; puteau să schimbe departamentele și să încerce să vadă cum e cu celălalt, sau să rămână cum sunt acum. De ce? Pentru că Delia are un stil de scris mai tehnic, puțin telegrafic, ceea ce i-ar fi mai util lui Darian, iar Larisa n-a avut oportunitatea de a-și încerca talentul pe jurnalul literar. Era strict alegerea lor, dar era de datoria noastră să propunem, ca lideri. *Spoiler: nu au făcut schimbul.*

După această scurtă discuție, mă simțeam obosită (de la școală și cât m-am stresat pentru nimic cu 10 minute înainte să ajung la robotică) așa că m-am retras într-un colț, cu căștile pe urechi, pufarine într-un bol lângă mine și mi-am continuat treaba pentru quilling.

Așa am intrat în rutina mea de toate zilele: am observat.

Am observat cum Darian îi ia laptopul lui Mihai pentru câteva minute, să se joace, iar Mihai se plimbă prin clasă, așteptând să treacă un anume număr de minute pe care l-au convenit cei doi (îmi aduce aminte de mama când zicea că mai am 30 min până e ora de culcare). Ionuț și Mișu își pierd mințile cu sașiul și codatul, iar în spatele lor este Ana, cu alt laptop și lucrând pentru design, Rafa venind din când în când să-i răspundă la întrebări, să dea sfaturi sau să-și dea cu părerea. Două bănci mai în spate, pe rândul din mijloc, s-a instalat Ștefan cu blocul de desen, lucrând la cabluri.

Darius C era și el acolo, având la fel de multă treabă rămasă ca Mihai după ce a terminat logourile pentru departamente. El, însă, nu făcea cărare în pachet, ci stătea jos și vorbea cu Mișu și Ionuț.

În spatele clasei, Hagi face ... ceva la robot, unde Darius D și David se uită la el - din când în când mai ajutau să țină de braț sau să înșurubeze - dar în principiu punând întrebări și cerând explicații, iar Andrei, ca un minunat coleg, îi lămurea cu toate.

Ah, dar nu se poate să uităm de draga noastră lideră, Bia, care, copleșită de muncă, trecea pe la fiecare din noi cu o bormașină cu care se prefăcea că e o pușcă și că ea e un hoț, cerându-ne banii și telefonul. **O sarcină solicitant care a făcut-o să asudeze sub limbă!!**

După o vreme îi expiră lui Darian pauza de joacă, iar Mihai își revendică laptopul pentru a lucra la postări pentru Instagram. **Tot în același timp Ionuț și Mișu termină de codat (sau mai degrabă se satură),** iar primul își deschide un joc, în timp ce al doilea vine în inspecție la Hagi și la Mihai, să vadă ce face fiecare, ca mai apoi să decidă să-l ajute pe Hagi la construcție.

Darian, alungat, exilat de la calculatorul pe care se juca, se resemnează cu tabla electrică, luând decizia înțeleaptă și plină de semnificație de a desena o mapă de pe Counter Strike și alte jocuri. Trebuie să recunosc, nu era rău desenul.

Trece o oră

Delia, Larisa, cei doi Darius și Ana au plecat, lăsându-ne pe restul să ne petrecem după amiaza în faimoasa sală Info4.

Maria terminase demult ora, băieții au reluat lucrul cu sașiul, Hagiul tot la robot iar Ștefan continua cu desenul de schițe.

Atunci mi-a amintit Bia c-am spus ceva de **pizza** mai devreme. Ceea ce m-a făcut să-mi scot telefonul și banii din buzunar, și să-i dau **să comande de la Dominos**; singurele probleme au fost că n-aveam cont (s-a rezolvat repede), a trebuit să aleg ce pizza vreau (*mulțumesc lui Dumnezeu pentru aplicația cu poze ca să nu dau cu banul pe de-a dreptul*) și că, deși eu puneam 100 de lei, ceilalți tot trebuia să adauge în total 80 de lei. De ce ultima ar fi o problemă? **Ah, păi, se putea să nu murim de răs când Hagiul avea numai 100 de lei, Rafa n-avea banii și a plătit Mihai pentru el și totuși la primele 5 numărători ne dădea cu 10 lei mai puțin, dar de fapt Mișu nu dăduse banii încă?** Păi, nu se putea să nu! Chiar ziceam cu Maria că să vezi cum eu plătesc majoritatea, dar nu mai au 80 de lei puși laolaltă, dar din fericire am avut.

Când în aproximativ 10 minute venea curierul m-a trăsnit realizarea: comanda s-a făcut de pe telefon meu. Asta însemna că pe mine mă va suna și eu voi fi nevoită să plătesc și să iau pizza de la ușă, cu un băiat sau doi care să mă ajute. Vreau să pun accentul pe faptul că *eu nu sunt în departamentul de marketing pentru un motiv întemeiat*: nu îmi place să vorbesc la telefon cu persoane străine. Dar ce să fac acum? Vreau pizza? Vreau. Păi ș-atunci bea Gheorghe agheasmă, ce să-i faci.

N-a fost așa de rău, dar dacă Mihai, Maria și Ștefan n-ar fi venit cu mine eu rămâneam blocată afară, pentru c-am uitat complet că ușa se închide automat și n-am cheie. Eu mă credeam acasă.

În orice caz, alergăm, literalmente, pe hol în clasă și devorăm cu toții pizza ca și cum flămânzim acasă cu zilele.

Pe la a 3 a feline, mă sună mama. De 5 ori până simt eu telefonul vibrând. Am zis că mă omoară și că s-a supărat pe mine, însă, de fapt, mă suna să-ntrebe dacă vreau piure fu cârnați, pilaf sau ciorbă de perișoare când ajung acasă. Ce să zic, frumos când mama știe că îți place mâncarea și e și ziua ta.

După ce-am mâncat, nimeni n-a mai avut chef de robotică, și cum era deja aproape 6, am decis să strângem și să mergem acasă.

(Aș vrea să specific că, deși fac glume și remarci ironice, fiecare din noi își face partea și muncește; faptul că în unele zile unii lucrează mai mult și alții mai puțin este absolut normal. Nu înseamnă, sub nicio formă că nu-și fac partea; mai ales când majoritatea membrilor oficiali ai echipei ne întâlnim în fiecare zi după ore.)

A fost cea mai frumoasă zi de naștere de când îmi aduc aminte și sunt recunoscătoare pentru prietenii mei de la robotică, pentru că au făcut această zi posibilă! Mulțumesc, creaturilor! - e o poreclă pe care o folosesc în grupuri de mai multe persoane la care țin; nu-ți fă griji, nu e insultă :)

Pe curând și ne auzim data viitoare!

PS: în seara asta am văzut luminițele de Crăciun de anul acesta pentru prima dată!! Sunt superbe!

Dragă jurnalule,

Doamna Tihan este profesoară de socio-umane (antreprenorială, logică, psihologie, economică etc). Dânsa este una dintre cadrele didactice care ne-a ajutat de-a lungul drumului; iar astăzi a făcut-o din nou.

Deși băieții știu ce vor să facă cu robotul, cum să-l modifice și care e planul, până acum am fost cu toții cam în ceață de cum să ne adresăm juraților când ajungem la regională (cât de mult vorbim? ce spunem? doar răspundem la întrebări? sau treceam peste introduceri și ne prezentăm robotul?). De aceea Bia și Darian au aranjat cu doamna să ne învoiască pe toți de la orele de la 10 la 11 și să ne întâlnim cu ea, să ne răspundă la întrebări și să putem discuta.

Doamna Tihan a fost răbdătoare și de ajutor cu explicațiile detaliate, exemplele și ideile pe care ni le-a oferit tuturor. Dânsa ne-a cerut fiecărui lider să scriem o descriere a departamentului nostru m: ce organizare avem, ce facem în departament, care e scopul nostru, cum ne organizăm și multe alte detalii. Pe scurt, în această descriere, răspundem la toate întrebările posibile și imposibile, dând cât mai multe lămuriri. Și, pentru că eu și Darian suntem atât de buni la inimioară, arăt de mărinimoși, dedicați și - în mod deosebit - ne e milă de băieți, am decis că vom formula noi doi aceste descoperiri. Ne-am împărțit departamentele între noi, le-am cerut băieților să scrie un text în care să pună strict informațiile tehnice, iar apoi fie eu, fie Darian, le-am reformulat încât să nu te doară ochii când citești (*fără supărare dragii mei băieți, dar sunteți pe mate-info pentru un motiv întemeiat*).

Când s-a sunat de pauză, parcă am fi vrut toți să mai stăm, să scriem sau să programăm - **orice dar nu ore !!** Dar ce să faci, avem școală și dacă vrem să ne mai lase părinții să stăm până la 6 la școală pentru robotică trebuie s-avem note bune (sau cel puțin unii dintre noi, nu pot să vorbesc pentru toți).

La întâlnirea propriu-zisă

Avem un coleg nou: Rareș Cojocariu; dar îi spunem Gabi (nu mă întreba de unde până unde are porecla asta).

În primă fază nu știam de porecla colegului nou, de Gabi, și mă cam încurca puțin (pe mine la scris, pe tine citit) să scriu în jurnal „Rareș C” pentru că ambii au nume de familie care începe cu litera 'c'. Altă variantă ar fi fost să-l trec pe Rareș Cotigă ca „Andrei”, dar îl avem pe Andrei Hagi, la care mă refer pe ambele nume. Ok, cred că te-am amestecat, dar, ce încerc să spun este: nu știu de unde până unde porecla sa este Gabi, dar sunt bucuroasă că o are.

El s-a dus la programare, cu Mișu, însă pe tot parcursul întâlnirii (sau mă rog, cât a stat) a fost atent la tot ce făceau băieții, punând întrebări și uneori oferind și idei.

Mâine este vineri, 6 decembrie. Este Moș Nicolae, totodată și ziua școlii, de aceea mâine avem zi liberă, fără ore. Iar pentru acest motiv, plus că vine weekendul, ne-am pus să dăm la o parte toate băncile și scaunele, pentru a avea loc să asamblăm the foam tiles (sunt niște 'piese' care formează un covor din spumă, pe care îl punem pe jos, ca robotul să se poată mișca cum trebuie).

Bine înțeles că înainte să folosim terenul pentru ce a fost creat, a trebuit să ne comportăm ca o mână de copii crescuți în peșteră care n-au mai văzut niciodată așa ceva - pentru că altfel unde mai e hazul? Așadar nu m-a mirat cu absolut nimic când Rareș și Robi și-au arătat fiecare talentul de a sta în mâini, ajutându-se unul pe altul. Iar faptul că jumătate din noi am făcut cu rândul să ne tolănim pe jos, pe teren, este un eveniment la fel de natural într-o situație de genul, exact cum e natural să plouă toamna.

Când se adună mai mulți dintre noi și ne mai potolim, Maria și Bia aduc bările de ascend pe care trebuie să la asamblăm, împreună cu multele șuruburi, să se pună pe treabă. Dar n-au lucrat doar ele; nu, nu !! Mihai, Ștefan, Denisa și Dragoș au dat și ei o mână de ajutor. Iar - în timp ce ei înșurubau și-și pierdeau mințile că nu intră șurubu' dar șurubu' e cel corect și ce facem că nu intră și așa mai departe; Mișu vorbea cu Ionuț despre coduri, ce să mai facă și cum să rezolve problemele pe care le-a întâmpinat, fiind priviți de Robi și Rareș care erau foarte curioși, ascultând în liniște ce zicea domnu' Mișu.

Acesta era centrul acțiunii din sală, pe lângă ei, pe margini (în "culise") se afla Hagi, care exersa la chitară o melodie, Darius Fotograful fiind - oarecum - atent la ce zice Ionuț și Mișu, ascultând totodată și muzica de la Hagi; iar la catedră stau eu - lucrez la quilling și 'supervizez'.

După o vreme

Ionuț a primit un mesaj. **A venit imprimanta 3D!!** Imediat ce aflăm asta, aproape toți cei care am mai rămas (eu, Maria, Bianca, Ionuț, Mișu, Hagi, Robi și Darius C) **fugim la intrarea profesorilor, unde va veni curierul.** Darius a fost singurul care a stat în clasă, noi ceilalți stăteam în holul din fața ușii, iar băieții verificau din când în când dacă e curierul aici.

Era frig, foarte foarte frig, iar noi nu aveam geaci sau hanorace, mai toți în tricouri sau bluze mai subțiri (în sala e cald). Asta nu ne-a oprit din a sta vreo 15 minute acolo. **Că, dacă ne duceam înapoi să ne luăm hanoracele și puloverele, în minutul ăla cât eram plecați - în logica noastră de milioane - venea curierul, vedea că nu îi răspunde nimeni în 5 secunde se când ajunge și pleacă cu imprimanta noastră și aia a fost. Da. Aia a fost logica noastră deșteaptă.**

Mă rog, irelevant; important e că a venit în sfârșit imprimanta.

Ionuț și Hagi au cărat-o în sală, în timp ce noi restul chiuiam pe lângă.

În moment- .. nu, nu, de fapt, **în secunda** în care băieții au pus jos imprimanta, încă împachetată, au și sărit hienele pe ea. Cine sunt hienele? Ionuț, Mișu și Hagi, evident !! Și-au consumat toată răbdarea pentru a aștepta să vină, nici nu era în discuție să deschidă încet cutia. Din fericire au avut grijă totuși să nu strice nimic (deși nu aș numi cum au rupt cartonul ăla "grijuliu").

Robi a trebuit să plece, iar nu după mult timp l-a urmat Mișu și Darius. Noi restul? Ai zice că n-avem casă. Literalmente.

(→poza cu hienele în acțiune)

Mai știi când am zis că am întins terenul - cât avem - pe jos? Da, încă era, pentru că **mâine e ziua școlii și e liber** (cum am mai spus) pentru oamenii normali care nu sunt în clubul de robotică. **Pentru noi, e zi în care venim de la 10 dimineața și stăm până ne dă școala afară.**

Da, bun, trecând peste asta, important este că terenul e întins, pe jos. Iar mie îmi era somn. Și aveam geacă.

Așa că ce să fac? **Mi-am luat frumuseț geaca, m-am întins pe jos, mi-am pus geaca ca pernă și somn de voie. Nu, pe bune, chiar am dormit. Nu mult ce-i drept, doar o oră; dar totuși.**

În timpul ăsta fetele vorbeau, băieții asamblau imprimanta și o inspectau pe toate părțile și mai știu eu doamne ce-au făcut.

Când m-am trezit ei mai aveau puțin și terminau, așa că m-am întins la loc și-am așteptat să mă facă atentă Maria să plecăm. Iar cum mi-e mie norocul, fix când era să adorm termină.

Cam atât de azi, n-are sens să vă zic cum mi-am târât picioarele până acasă.

Pe data viitoare!

Draga jurnalule,

Astăzi e o zi relativ liniștită. Am rămas la robotica Mișu, Ionuț, Hagi, Maria, Bianca și eu.

Fetele au sunat la marketing cât au sunat, dar după apeluri peste apeluri – unele nepreluate, unele în care li se închide în nas și mai știu eu ce – au renunțat pe ziua de azi. Așa se face că **Maria își assemblează un set lego** primit de la Secret Santa iar **Bia răspunde la email-uri**.

Băieții prindează cleștele de care au nevoie; **Ionuț lucrează cu Hagi** pe laptop, discutând ce dimensiuni le trebuie, cum să modifice capetele ca să apuce mai bine pisele și altele. Mișu între timp, care coda, a avut un „succes” cu șasiul... uhm. Cred că mai bine va zice el:

„La un moment dat, cam acum 2 zile, m-am decis să pun codul de la robot și codul de la camera într-unul singur. **Mare greșală**. În primul rând, asta nu l-ar fi avantajat deloc pe Ionuț la meet. În al doilea rând nici nu avem voie să facem asta la concurs. Adică driver-ul nu are voie să vadă nimic live. În al treilea rând, mi-am pierdut timpul deoarece pentru ca acel cod să meargă e nevoie de multe clase (echivalentul unor schițe dar în Java). Altă problemă, când am unit codurile - am pus mai multe lucruri pe un singur buton. Ceea ce a dus la motorul principal din braț să nu mai meargă. Asta a început un efect de domino și mai multe lucruri s-au stricat, printre care și servo motoare. *Astăzi am plecat de la aproape toate orele și am făcut un alt cod de tip tele operare la care acum nu mai merg bine motoarele de pe șasiu*. Asta se rezolvă ușor prin schimbarea unor valori ceea ce o să fac mâine dimineață. Tot azi voiam să încerc un cod pentru cone tracking, care va ajuta foarte mult la autonomie. Și cred că mi-a picat fisa pentru a face robotul să meargă la un anumit punct în autonomie. **Foarte important, dacă mâine termin autonomia (până la urmă o să fiu la hub vreo 8 ore) sâmbătă o să încep cealaltă autonomie.** „

Ce să zic? Din greșeli învățăm.

Mai, cam atât. În rest **eu am învățat la geografie, m-am uitat la film și am vorbit cu băieții** până s-a terminat de printat cleștele.

Ne vedem data viitoare!

Draga jurnalule,

Astăzi are loc Santa's Meet! Este al doilea meet dinainte de regionala, însă la primul – pe 15 decembrie, eu n-am putut ajunge; așa ca pentru mine, este primul. Sunt curioasa cum se va desfășura.

Evenimentul a avut loc la Palatul Tineretului din Brăila. Știu, foarte utila informația, sunt 100% sigura ca toata lumea știe despre ce vorbesc! Lăsând gluma la o parte, n-am mai fost niciodată înăuntru acolo. Am trecut de multe ori pe lângă, clădirea face deja parte din peisajul meu zilnic, considerând ca locuiesc foarte aproape. Dar, interiorul nu a fost de loc cum mă așteptam (Interiorul era de moda veche, dar *simplist*. Asta m-a bulversat, pentru ca eram ferm convinsa ca ar arata ca un adevărat palat înăuntru (cum ii e si numele).

Primul lucru pe care l-am observat când am intrat au fost scările in spirala din stânga; mereu mi s-au părut scările in spirala foarte frumoase. In dreapta se afla terenul „oficial”, unde se vor tine meciurile. Mai încolo de scări, sunt câteva standuri ale altor echipe, însă nu îl vad pe al meu, așa ca mă îndrept spre fata care stătea la o masa pusa aproape de ușa – check-in point – si întreb unde sa mă duc. Îmi spune sa urc pe scări si sa merg tot in fata, n-am cum sa ratez. Eu știind-mi talentul, am dubii, dar ii mulțumesc si urc sus. Am descoperit repede ca fata avea dreptate, era imposibil sa mă pierd, considerând ca etajul 1 consta intr-un hol plin de standuri ale echipelor in fata scărilor, iar in dreapta era... cum sa zic, un balcon in interior. Era ca si cum cineva a făcut etajul, a pus gresia pe jos si tot ce trebuie; dar când a văzut rezultatul final nu i-a fost pe plac, așa ca a tăiat bucata aceea de podea, a pus balustrade pe margini si gata.

Am făcut ce mi s-a spus si-am mers tot înainte, iar in capătul holului, lângă alt set de scări, se afla standul echipei Momentum.

Ca paranteza, asta s-a întâmplat pe la 8 dimineața. Daca e un lucru pe care trebuie sa îl știți despre mine este ca **nu îmi plac diminețile**, sub nicio forma, din nicio perspectiva si in niciun context. Dimineata nu-mi doresc nimic altceva decât sa dorm, sa fiu in pat si sa mă aflu sub o pătura si cu o perna. In absolut niciun univers nu îmi doresc sa socializez.

Așa ca atunci când Darian a ajuns si a început sa facă conversație – ba de stand, ba de cum arata alte standuri, ba de cum e vremea afara; sincer nu am nici cea mai vaga idee – i-am spus, fooaarrttee frumos, sa ma lase in pace daca ii place oxigenul. După asta m-a lăsat toata lumea in pace sa mă trezesc cum trebuie înainte sa intre in conversație cu mine.

La 9 au avut loc inspecțiile, de care am trecut cu mare ușurință; iar după băieții au urcat la etajul 2 (din care nimeni n-a tăiat podeaua), unde se aflau alte doua terenuri pentru echipe sa lucreze la roboti, sa se antreneze sau sa repare si sa testeze daca funcționează cum trebuie. Cam acolo si-au petrecut timpul Ionuț, David, Mișu, Gabi si Darius D, când nu aveam meci. Etajul doi era o replica a parterului, mai puțin balconul care da spre strada, iar pe holurile de deasupra celui unde se afla standurile, erau canapele si fotolii roșii. Cu cat mă uitam mai mult in jur, cu atât mă simțeam ca si cum sunt intru-un film, înconjurată de atâtea echipe, atâtea prieteni, atâtea mentori, profesori sau părinți; toți aduși in același loc de pasiunea comuna pentru creație si tehnologie.

Daca mă întrebai in momentul acela, aveam mult timp intre meciuri si mă plictiseam puțin; însă acum îmi dau seama ca nu era așa. Când nu eram la terenul de sus, la doi, eram pe terenul oficial, făcând galerie si strigând cat ne țineau plămânii.

- Primul nostru meci a fost al doilea. Adică, primul meci în care am jucat noi a fost al doilea din clasament. Am fost noi cu Heart of RoBots, și din păcate am pierdut acest meci cu 36 la 97 împotriva alianței roșie formată din Boogeybots și RiverWolves.

Nu a fost un început promițător, însă nu am lăsat acest lucru să ne descurajeze.

- Al doilea nostru meci a fost nr. 7 pe care l-am jucat cu Seramitae Novus (alianța albastră), iar pe acesta l-am câștigat cu 80 la 67 împotriva celor de la RoSophia și MironoBot (alianța roșie).
 - Acest meci a fost plin de palpații, deoarece robotul RoSophiei a intrat în al nostru, ceea ce este interzis (din motive destul de evidente). Noi ne-am speriat că s-ar putea să se fi stricat ceva la robot, dar am avut noroc. Echipa a primit fault major după ce arbitrul a verificat dovada video.
- Următorul a fost meciul nr.12 în care alianța albastră a fost formată din noi și AiCitezens, iar cea roșie din Velocity cu HEX. Alianța albastră a câștigat cu 201 la 79.

Iar asta s-a văzut în meciurile ce au urmat, pe care le-am câștigat.

Însă, fix când credeam că meetul se va desfășura cât de cât ok, fix atunci, s-a stricat brațul robotului. Fix atunci a căzut o piesă, fix o piesă pentru care nu aveam rezerva și pe care nu o puteam pune la loc – se rupsese. Ni s-a stricat robotul și, deși membrii altor echipe și ai echipei noastre s-au gândit la toate posibilele soluții, niciuna nu era bună, deoarece cereau timp și piese; timp și piese pe care nu le aveam la noi. Iar asta s-a văzut pe teren...

- Meciul cu nr.18 a fost alcătuit din Momentum cu Kodikas Robotics în alianța roșie și Thobor RO 068 cu ByteForce în alianța albastră. Alianța roșie a pierdut 70 la 105.
- Penultimul nostru meci a fost cel cu nr.20 pe care l-am jucat împreună cu HEX în alianța albastră, împotriva Seramitae Novus cu CyberLIS76. Am pierdut cu 59 la 135.
- Ultimul meci în care am jucat a fost nr.28 – unde am fost în alianța roșie cu cei de la Seramitae; împotriva noastră erau DynaByte cu Homosapiens. Am pierdut 107 la 141.

Pot spune că acest meet ne-a lăsat cu un oarecare gust amar; nimeni n-ar fi fericit că a pierdut. Însă am decis să o luăm ca pe o experiență neplăcută și atât.

Pe data viitoare!

Dragă jurnalule,

Astăzi a avut loc Meet&Chill la Galați. Meciurile de la acest meet n-au durat foarte mult, dar au fost tensionate și pline de suspans pentru noi; mai ales după ce robotul nostru s-a stricat ultima dată. Iată cum au decurs lucrurile:

- Meciul al 2-lea din listă (primul pentru noi) l-am jucat cu echipa Seramitae Novus în alianța albastră, împotriva celor de la Helix și RiverWolves. Galeria pe care-am făcut-o pentru alianța noastră este de nedescris și aș vrea să cred că datorită ei am câștigat cu 89 la 68!
- În meciul 6 ne-am aliat sub culoarea roșie alături de Thobor RO 068. Alianța albastră a fost formată din Redbots Racing cu HYPERION. Am ieșit câștigători la mustață, cu 75 la 71.

După meciul acesta am observat că una din roți era oarecum șchioapă, însă Hagi, Misu și Ionuț au rezolvat problema destul de repede. În pauza de masă am mâncat (șocant, știu), iar băieții au continuat să codeze, să repare și să ajusteze.

- Meciul 10 din clasament și al treilea pentru noi a fost alcătuit din alianța albastră cu HEX și EchoPulse, iar alianța roșie cu Momentum (noi) și Homosapiens. Alianța roșie a învins cu 160 la 96.

Între meciuri, Ionuț codează și încearcă să vadă cum să pună speciamentele pe bară, în timp ce restul băieților au luat o scurtă pauză – timp în care au vorbit cu doamna Tihan. Darius a lucrat la designul pentru bannere și steaguri, iar eu, ca întotdeauna, stau pe jos și ascult muzică în timp ce mă uit în jur.

- Pentru meciul 16, noi și DynaByte am fost în alianța roșie, în timp ce Thobor RO 068 și ByteForce au fost în cea albastră. Din nefericire, am pierdut 57 la 221.
- Nici meciul 19 nu a decurs atât de bine (ba chiar deloc). Noi, împreună cu EchoPulse, formam alianța albastră, Velocity și Seramitae formau alianța roșie. Am pierdut 33 la 176.
- Însă, la meciul 24, pe care l-am jucat împreună cu Helix în alianța albastră, împotriva celor de la SmaartCluster și Heart of Robots, ni s-a schimbat norocul – am câștigat cu 149 la 116 puncte. (Din nou, sunt ferm convinsă că asta se datorează galeriei puternice pe care am făcut-o noi de pe margine!!).

Acest meet a fost un succes, am învățat mai multe și ne-a oferit o experiență nouă pe care o putem folosi în avantajul nostru la regională. Revin să vă povestesc ce s-a mai întâmplat după regională, când avem și rezultatele. Pe data viitoare!